

sanh, chứ không phải gom tiền để dụng chạm. Việc này sẽ không cần thiết cho kỳ thực hiện trực giác này. Lần lượt, chúng tôi sẽ công hiến rõ rệt với sự thực hành của hành giả trên mặt đất khắp các nơi, kể cả Cali đến lúc cần thiết thì chúng tôi cũng có thể làm được mà thôi.

Chúng tôi ước mong tất cả bạn đạo trên thế giới thành tâm tu học là điều cần thiết nhất, vượt qua sự trở ngại của chính mình thì sẽ vượt qua mọi trở ngại của quần chúng, và sẽ mang lại sự an lành cho các giới ở tương lai. Chúng tôi luôn luôn lưu ý những người phát tâm, và chúng ta sẽ có một cơ hội tốt hội tụ mà mọi người sẽ không ngờ Vô Vi có khả năng làm việc - những việc gì mà họ đã chứng kiến.

Thành thật cảm ơn những lời đề nghị quý giá của quý hội và ước mong chúng ta sẽ có cơ hội cộng tác trong Thanh Tịnh ở tương lai.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

cc: LEDWeekly

KATY, USA

Katy, 23 tháng 10, 1996

Thưa Thầy,

Những người tu nhiều và nghiệp nhẹ con thấy họ vui, sống trong tự nhiên, hồn nhiên. Còn con nghiệp nặng

trong lòng lo âu, con sợ đủ chuyện. Con có nên niệm lục tự Di Đà để trong lòng bớt lo âu không? Con đang làm việc hơi nặng nên cơ thể mệt, mỗi lần thở chiếu mình thì ngủ quên.

Tham dục và hay thay đổi tính tình thì bị quả báo. Mỗi lần đi ra đường, nhìn thấy vật chung quanh con thấy sao mình gặp xui hoài, ám chỉ mình không nên đi ra ngoài đường. Con nghĩ lại chẳng lẽ mình ngồi nhà hoài, không đi làm trả nợ thì không được. Con nên uống thuốc an thần phải không Thầy? Xin Thầy chỉ bảo con những điều tốt. Con cảm ơn Thầy.

NTHM

Katy, Texas

HM, Thầy đã nhận được thư của con được biết con vừa muốn tu tiến, và muốn nghiệp nhẹ. Trước khi hiểu như vậy thì phải tự nhìn lấy bản thân, xem tiền kiếp đã làm nhiều chuyện không đúng đắn, cho nên phải chấp nhận một hoàn cảnh cực kỳ lúng túng và rối ren trong tâm thức. Nay con có duyên may ngộ được pháp, phải tự cương quyết thực hành trong nhịn nhục và chấp nhận hoàn cảnh hiện hữu, Trời đặt đâu ngồi đó, thực hành cho kỳ được pháp môn. Niệm Phật trong giai đoạn này rất cần thiết. Cố gắng từ từ giải quyết, tìm thuốc an thần thiên nhiên bằng cây cỏ tốt hơn là uống thuốc tây. Quan trọng là nuôi dưỡng chí thực hành đến nơi đến chốn, không nên chán nản giữa đường tu, nghe băng giảng của Thầy

cho nhiều thì những luồng điện ấy sẽ giúp cho tâm thân con vượt tai nạn. Nghiệp lực nhiều chướng nào thì phải dày công niệm Phật chướng ấy nhiên hậu mới giải được trước khí trong nội tâm.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

SANTA ANA, USA

Santa Ana ngày 5-10-96

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con kính chúc Thầy sức khỏe dồi dào để sống với anh chị em Vô Vi chúng con, kể từ sau khóa chung sống Hòa Bình tháng 7 năm 1996 ở Huntington Beach, con nghe lời Thầy khuyên cố gắng Soi Hồn, chiếu minh ngày 3 lần để làm lợi cho phần hồn và để mong Thầy trồng cây có quả ăn, Thầy sẽ ở với chúng con lâu hơn.

Điều thứ hai con muốn dùng những dòng chữ này cảm tạ ơn Thầy và Bề Trên đã đáp ứng lời nguyện của con là cho con được có nhiều cơ hội để làm việc giúp Thầy trong tinh lặng. Tuy con tu còn non nớt (gần một năm) nhưng Thầy và bề trên đã chuyển cho con có nhiều cơ hội đi xa hoặc tại sở làm, mang những thanh quang điển lành đến khuyên lơn và chia sẻ với những linh hồn đau khổ để cứu họ tìm về cội nguồn, con xin đánh lễ cảm

ta Thầy và Cha Trời về sự diễm phúc này mà Thầy đã cho con.

Hôm nay con viết thư này để xin phép Thầy một chuyện - trong khóa Chung Sống Hòa Bình nói trên, con thấy nhiều bạn đạo mang phù hiệu Vô Vi, con rất khát khao được Thầy cho phép con được thỉnh một cái bằng vàng. Hoàn cảnh con hơi khó khăn cho nên muốn đeo phù hiệu này không phải dễ, Cha Mẹ chồng, và các anh chị em con thế nào cũng thắc mắc. Con muốn xin phép Thầy cho con ngoại lệ là sau khi nhận được phù hiệu, con xin phép Thầy gắn thêm một cái thánh giá tí hon ở dưới phù hiệu thì sự cho phép của gia đình con sẽ dễ dãi hơn. Tuy vật chỉ là vật ngoại thân nhưng phù hiệu này Thầy đã thiên cả đêm con mới được đeo, con muốn đeo nó để nhắc nhở con về Thầy, nhắc nhở con lo tu. Nếu Thầy không cho phép thì con sẽ không làm, thì con sẽ lén đeo, nhưng không đeo thường xuyên hằng ngày được. Xin Thầy cho con ý kiến, cảm ơn Thầy. Thấy các bạn đạo đi Thiên Ca Paris, đi đại hội Âu Á Tương Hội (qua VôViLED Weekly) lòng con cũng thấy nao nức nhưng con biết phận mình. Con sẽ hướng tâm thiên chung với Thầy và các bạn, chúc đại hội được thành công.

Cho con ngừng bút nơi đây, chúc Thầy vạn an.

Con,
NVNL

NL, Giá trị của Thánh Giá là sự quân bình của Trời Đất. Vậy con đeo Thánh Giá cũng vậy đó thôi, nhìn đó mà hướng tâm tu là được rồi, không nên làm gia tăng sự phật lòng của gia cang trong lúc luồng điển của con còn yếu.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

MONTRÉAL, CANADA

Montréal, ngày 08 tháng 10 năm 1996

Kính thưa Thầy,

D, con uống thuốc hơn hai tháng, con bị cực khổ, bệnh chỉ tăng không giảm càng ngày càng suy yếu, rối loạn tâm lý, cực buồn gần chết, con kinh sợ thuốc, con đã bỏ thuốc. Con không muốn chỉ vì bất đắc dĩ, con cảm thấy khó chịu cực điểm trong tim con đến nỗi cảm thấy có cái ghĩa địa ở bên trong, toàn thân con cảm thấy nỗi buồn và đau khổ tràn ngập, càng ngày càng thủ dâm nhiều và con đã phải liệt giường nhiều hôm. Con xin lỗi Thầy con đã không làm được lời Thầy dạy, theo kinh nghiệm của con, con xác nhận chắc chắn thuốc này không trị nổi bệnh con. Con xin Thầy mở lòng từ bi về trực tiếp dùng thần lực cứu con, trong thời gian uống thuốc con đạt tới tuyệt đỉnh đau khổ tâm hồn chết lặng cơ thể liệt nhược. Con đã mất pháp lý của Thầy rồi vì tu bị phản ứng nay chỉ còn pháp dưỡng sinh âm dương, bệnh con không khỏi cũng sẽ mất nốt pháp này vì không tiến

*được, con sẽ đau khổ biết bao nếu phải mất cả hai pháp
yêu quý, con sẽ vĩnh viễn là một nô lệ không còn ý nghĩa
của sự sống. Chỉ có Thầy là người con biết, chỉ có Thầy
mới cứu được con thôi, con xin Thầy mở lòng từ bi về cứu
con. Con đang mong chờ Thầy!*

DVD

D con,

*Con nên bàn bạc với chị M. cho thật kỹ, và nên tin tưởng
nơi chị Mai để giúp đỡ con. Thủ dâm là tai hại vô cùng,
không có Tiên Phật Thánh nào có thể giúp con nếu con
không dứt khoát không thủ dâm, và tiếp tục uống thuốc.
Thầy không có khả năng làm những điều con muốn. Điều
đó là ảo tưởng. Montréal có nhiều bác sĩ nổi tiếng, con
nên tìm bác sĩ cứu con. Nếu uống thuốc mà tiếp tục thủ
dâm thì sẽ không còn mạng. Chính con đã phá hoại con
đó thôi.*

Chúc con may mắn.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

ngày 01-05-1994

Thầy kính yêu,

Thưa Thầy, con được duyên may gặp pháp của Thầy, nay được hai năm, qua sách vở của Thầy để lại. Qua hai năm hành pháp con có vài điều thắc mắc không biết hỏi ai. Nay gặp dịp may có bạn đạo về thăm quê hương, con mạo muội viết lá thư này để hỏi thăm Thầy mong Thầy giải đáp cho con tường tận.

Câu hỏi:

1) Thưa Thầy khi thiền định có một luồng gì như con rấn bò từ dưới xương sống chạy lên tủa ra hai bên sườn và chạy lên đầu kéo hai môi con giứt giứt và chỉ xảy ra có hai lần và lâu rồi không xảy ra nữa. Thưa Thầy đó là gì?

2) Tại sao xuất vía khi bay đi thấy cảnh đô thị, nhà cửa, xe cộ và tiếng nói như đi ngoài đường phố vậy?

3) Khi thiền định có cái gì trong người con nó dâng lên một chút rồi tuột xuống.

4) Thưa Thầy nếu nghề của mình phải tiếp xúc với người bệnh mỗi ngày thì mình ảnh hưởng tốt cho bệnh nhân nhưng ngược lại phải bồi dưỡng cơ thể như thế nào cho đúng mức?

5) Thưa Thầy làm sao để biết và thấu đáo cả cái “không” và cái “có” để cho có sự quân bình trong con.

6) Thầy nói chúng con mà còn ôm giữ và phân cách ngũ hành thì chúng con sẽ bị lạc vào cõi ngũ hành có nghĩa là sao xin Thầy giảng rõ cho con hiểu và ở ngoài đời con thấy có miếu đê “Năm Bà Ngũ Hành” nữa là sao, có liên quan gì với ngũ hành trong cơ thể mỗi người.

7) Thưa Thầy ấn Tam Muội có ý nghĩa và mục đích gì?

8) Thưa Thầy vì chồng con mất, tối con thiền trong phòng với con con còn nhỏ có ảnh hưởng gì cho con của con không?

9) Xin Thầy cho con vài lời khuyên trên đường tu nhân học đạo mà Thầy biết chúng con có thể vấp phải.

Con xin chấm dứt. Cảm tạ ơn Thầy.

Cảm tạ ơn Thượng Đế đã ban cho trần gian vào thời kỳ tăm tối này một viên ngọc sáng để soi đường chỉ lối chúng con đi. Con nguyện ước ráng lo tu học sớm trưởng thành đủ sức nếu không giúp được việc to lớn cũng kể vai phụ gánh nặng của Thầy một chút để Thầy có thời gian ngơi nghỉ.

Hàng đêm con tưởng đến người cha già sức yếu mà phải làm việc cật lực để dạy dỗ đảm con thơ khờ dại con rơi lụy thương cha già quá đỗi.

Thưa Thầy cho phép con xin được hỏi thêm ba câu nữa.

10) Bằng cách nào để tiểu vũ trụ hòa hợp với đại vũ trụ.

11) Bằng cách nào để giữ tâm được sáng suốt và an lạc khi phải đối đầu với nghịch cảnh (ngoài cách niệm lục tự thường xuyên).

12) Con nghe nói quả cầu này là quả cầu 68 nghĩa là trong đại vũ trụ có đến 67 quả địa cầu khác có sự sống như quả cầu 68 này hay quả cầu ta đang sống nó đã sống và chết theo chu kỳ của nó 68 lần?

Kính bút.

Đứa con ở phương xa. T.

Ngày 23 tháng 1 năm 1995

T. con,

Nhận được thư con được biết con đang hành pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

1) Hiện tượng một luồng điện chạy như rắn bò từ dưới xương sống chạy lên tỏa ra hai bên sườn và chạy lên đầu là kết quả của Pháp Luân Thường Chuyển. Vậy con nên tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển nhiều thì sẽ được đổi tượng. Sau này nếu có điện chạy nhột trên mặt, thì khi đó linh khí của con sẽ được dồi dào hơn. Mặt càng sáng, tâm càng minh. Tự mình thức giác rằng tình tiền duyên nghiệp là giả ảo.

2) Xuất vĩa bay đi thấy cảnh đô thị, nhà cửa, xe cộ và tiếng nói như đi ngoài đường phố, đó chứng minh cho Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai là vậy. Từ từ con sẽ vững mãnh nhận định sáng suốt hơn.

3) Khi thiền có cái gì trong người dâng lên một chút rồi tụt xuống là lúc luồng điện trong người được thăng hoa xuất phát từ trung tim bộ đầu đi lên, đúng từng số của chính nó sẽ hội lại, cứ liên tục hành thiền như vậy thì mới nhận định được trung tâm sinh lực là gì.

4) Khi tiếp xúc với người bệnh, mình cần bồi dưỡng cơ thể với pháp tu đã đề ra. Đêm đêm phải làm Pháp Luân Thường Chuyển đúng mức, thì sẽ giải được những phần trực xâm chiếm cơ tạng của chúng ta. Cứ vậy mà phục vụ thì bệnh nhân sẽ được giảm đi. Người tu thanh

nhẹ đương nhiên phải hút trước của bệnh nhân nhưng Pháp Luân Thường Chuyển có phận sự hóa giải tất cả những sự trần trọc đã thấm vào trong tâm.

5) Để quân bình thấu đáo cái “không” và “có”: nguyên khí của càn khôn vũ trụ là không. Linh khí tức là có. Cho nên người tu Vô Vi thực hành đúng đắn thì mặt mày lúc nào cũng tươi sáng, tức là tự giải được nghiệp tâm.

6) Ngũ hành là sanh và khắc, vận hành trong cơ tạng. Chúng ta thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp chỉ có Pháp Luân Thường Chuyển qui hội và phân minh rõ rệt, ngũ hành tiến hóa hội tụ trung tâm bộ đầu, thừa tiếp điện năng của cả càn khôn vũ trụ, óc sáng tâm minh thì mới có cơ hội thoát tục, tức là vượt khỏi tần số kích động và phản động của ngũ hành. Tâm thức dễ tha thứ và thương yêu, phát triển tâm từ bi của chính mình, tận độ quần sanh, thực hành đúng pháp.

7) Ấn tam muội là một lực vận hành luồng điện từ tả bành cư hữu bành chất giao cảm mới phát triển trung bành mạng được, hồn vía phân minh, hướng tâm về cõi thanh nhẹ mà tiến, kim cương bất hoại.

8) Con thiên là hồn vía có cơ hội tương ngộ, vía tức là chồng con lúc nào cũng khắng khít cuộc sống với chính con. Còn đêm đêm thực hành thiên, con sẽ nhận được chấn động của vũ trụ quang hỗ trợ cho thể xác, lúc con vuốt ve âu yếm với con thơ thì cháu sẽ được bình an thêm, chỉ tốt thêm mà không có hại.

9) Mục đích của người tu thì phải thật tâm hướng về thanh tịnh mà hành pháp thì tương lai sẽ tự phát triển được tâm từ bi, giàu lòng tha thứ và thương yêu bất cứ những việc gì xảy đến, từ sự kích động và phản động của

đời dẫn đạo đều là ân sư diu tiến tâm linh, chúng ta nên cảm ơn thay vì kích bác uất hận. Cứ hành như vậy thì khối thần kinh từ khối óc đến bàn chân sẽ được thông suốt. Sự vận hành giữa tim gan và thận điều hòa, tâm thức sẽ được bình thản và sẽ không còn mê chấp nữa. Dẫn thân hành đạo, thanh tịnh đối đầu với bất cứ nạn tai gì xảy đến, hóa độ quần sanh trong thanh tịnh, đó là về với nguyên lý của càn khôn vũ trụ. Cuộc sống sẽ được an yên.

Vạn sự trên đời là không, chẳng có gì phải lo sợ cả, chỉ giữ tâm thanh tịnh tiến hóa mà thôi. Chúng ta đang khai thác tiểu thiên địa này, tức là chủ của một tiểu vũ trụ, chưa mình lấy khả năng sẵn có của chính mình, chưa cảm thức được lục căn lục trần và dẫn độ sự tiến hóa của vạn linh thì làm sao có thì giờ bàn đến những quả địa cầu khác? Theo nguyên lý mà hiểu thì bao nhiêu quả địa cầu cũng là một bọt nước mà thôi. Giữ tâm thanh tịnh mà tu, không nên bàn nhiều việc tạo động cho chính mình mà không thoát. Thầy có bao nhiêu lời phân giải hỗ trợ cho con tiến hóa, con nên giữ tâm thanh tịnh tận hưởng khả năng sẵn có của chính mình trong chu trình tiến hóa là cần thiết. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

PHÁP QUỐC

25/02/95

Kính gửi Thầy,

Con có những thắc mắc muốn hỏi Thầy về thiền:

- 1) Tại sao hành hoài mà vẫn còn kẹt (tâm trí)
- 2) Tại sao Thầy hành mà thoát rõ ràng?
- 3) Tại sao hành hoài mà còn động?
- 4) Làm thế nào để định thân định tâm? Cũng làm y vậy mà sao không tịnh được?
- 5) Trước khi hành phải làm sao?
- 6) Niệm hồng danh nào cho đúng cách?
- 7) Tập trung ở điểm nào từ đầu đến toàn thân?

Con kính bái Thầy.

Con chúc Thầy một năm mới nhiều sức khỏe. Xin Thầy ban phép lành cho gia đình con. Cảm đội ơn Thầy.
B. Mỗi lá thư của Thầy con đều giữ luôn trong bóp của con.

BLX

Bangkok, ngày 17/2/1995

BLX,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 2/2/95, được biết con lúc nào cũng vẫn còn thắc mắc. Muốn tu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, thực hành pháp môn khứ trước lưu thanh. Trước là gì, thanh là gì, phải ý thức rõ ràng. Trước là vận động cầu xin tha lực. Thanh là tự giải

trước hướng về sự thanh tịnh sáng suốt của tâm pháp. Thanh nhẹ làm trời, nặng trước làm đất. Người tu thiền thực hành đúng đắn ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định:

Soi Hồn tức là chấn chỉnh thần kinh khối óc.

Pháp Luân Thường Chuyển: dụng nguyên khí của Trời Đất khai hóa tâm thân. Làm Pháp Luân Thường Chuyển, hít đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu sáu hơi liên tục không gián đoạn nhiều năm nhiều tháng như vậy thì bên trong sẽ được khai mở, tức là huệ tâm khai. Huệ tâm là gì? Càng ngày càng thấy rõ sự trì trệ lồi thối ô trước của chính mình. Hướng tâm về thanh tịnh, buông bỏ chuyện đời mới gọi là nhập định. Nếu ngồi thiền lo lắng ôm chuyện đời càng ngày càng gia tăng thì không bao giờ nhập định được, mà có thể tai hại ở về sau, tức là khủng vậy. Thiền lâu năm, điển rút bộ đầu, chứng minh là luồng điển cơ tạng đồng đều hướng thượng thì mới có cơ duyên rút và hội nhập với ánh sáng của cả càn khôn vũ trụ mà tiến. Người tu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp tự dứt khoát tình tiền duyên nghiệp thì mới thật là tu. Trong tâm không bao giờ chứa đựng bất cứ một việc gì ở ngoài tai. Lo tu sửa bên trong là chánh.

Thiền Định: Thiền để tịnh, tức là buông bỏ tất cả trong tâm thức nhiên hậu bên trong mới được sáng. Khi chúng ta tham thiền nhắm mắt nhìn thẳng trung tâm chân mày bộc sáng thì toàn thân của chúng ta cũng là sáng, tức là nhập định, từ đó sẽ phát triển trong không còn không nữa, thì mới thấy rõ chính tâm mà hành triển. Nó là một kỳ công thực hành cho đến đích, chứ không phải cầu xin mà đạt được.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Kính bạch Thầy,

Thư này của Bđ PVB là giáo viên ở quận C, Tỉnh T. B bị đau bươu cổ phải mổ hồi năm rồi. Con đã giúp một ít tiền. Bạn ấy gửi thơ tay nhờ con kính chuyển đến Thầy mà năm rồi con bị mất ngủ nên thơ bị thất lạc. Nay tìm được, kính xin Đức Thầy hoan hỉ hồi âm cho B, để B lên tinh thần và hành tốt ráo hơn. Thầy hồi âm xin gửi về địa chỉ của con:

LVH

Kính đa tạ Đức Thầy

Bé Hai

TG, ngày 01-02 Ất Hợi (1995)

Kính thưa Thầy,

Đây là lần đầu tiên con viết thư cho Thầy, con rất mong Thầy thư cho con để con có thêm niềm tin và dũng chí thực hành.

Thưa Thầy, con công phu được ba năm, giờ đây con có nhiều điều vui buồn thắc mắc không thể kể hết con chỉ biết gọi khẽ trong lòng "Thầy ơi!"

Con rất lấy làm xấu hổ khi nói mình công phu ba năm mà thực ra thì hiện tại còn nhiều bệnh hoạn, nhiều khi ngồi không nổi nữa.

Nghề nghiệp buộc con phải nói nhiều mà nói nhiều thì thần khí tán, vì vậy cần phải dành thời gian công phu nhiều thì mới giải nổi. Con biết vậy nhưng mà dù có cố gắng lắm con cũng không ngồi lâu được. Vậy con phải làm sao để vượt qua trở ngại này?

*P tội hồn linh phải bị giam
V Môn ba pháp cố công làm
B tâm trì niệm tìm đường lối
Giải nghiệp thoát trần xuất ngục giam*

Con xin Thầy cho con bài thơ để hiểu rõ hơn về quá trình tu học của con.

Con còn muốn viết thêm nhiều nhưng con xin tạm dừng lại ở đây. Kính chúc Thầy được sống lâu trên cõi đời này để dìu dắt chúng con, những người chậm tiến, và con có dịp hội ngộ Thầy để học tiến.

Thành kính

Con

PVB

Có người nói con có Trí có Bi nhưng thiếu Dũng. Con không biết mình thật sự có Trí có Bi chưa? Con nghĩ rằng mình cố gắng Công Phu sẽ có dũng, như vậy có đúng không? Xin Thầy ban cho vài lời để con học tiến.

Amphion, 5/11/96

B con,

Thầy nhận được thư của con, được biết con muốn tu và muốn giải nghiệp trong một lúc. Chuyện này rất hiếm có. Người tu PLVVKHHBPP phải ý thức đường lối rõ rệt, hành pháp đúng đắn để giải nghiệp tâm trước hết. Nghiệp tâm thanh nhẹ thì mới áp dụng sáng suốt sẵn có của mình, hầu để giúp đỡ nghiệp thân. Nhịn nhục, thành tâm học hỏi, thì mới giải quyết được trận đồ của chính mình: tâm thân bất ổn. Áp dụng tối đa nguyên khí của Trời Đất để giải mở tâm lẫn thân. Cố gắng tiếp tục hành triển như vậy thì pháp lực càng ngày càng mạnh, tức là ánh sáng đến, bóng tối sẽ tiêu tan. Cố gắng thực hiện Pháp Luân Thường Chuyển cộng với Soi Hồn ít nhất ba lần một ngày. Thực hành trí mạnh mẽ, dũng mãnh hướng Trời mà đi, không nên mê tín dị đoan mà không khai triển được trực giác của chính mình. Người tu PLVVKHHBPP hành để tiến chứ không phải nói để lùi.

Chúc con vui tiến.

Lương Sĩ Hằng

TÂY ÚC

Tây Úc, Đêm 31-10-1996.

Đức Thầy kính thương,

Trước tiên chúng con kính xin đánh lễ và vấn an Đức Thầy và chúng con cúi đầu chịu tội cùng Đức Thầy. Chúng con mong Đức Thầy thương cho hoàn cảnh của chúng con mà hỷ xả cho.

Chúng con vô cùng xúc động và nghẹn ngào đọc thơ Thầy rất nhiều lần, càng thấm thía tình Thầy thương yêu chúng con bao la vô tận. Trong khi tinh thần con rối loạn vì nạn tai đau đớn và chờ thỉnh ý Đức Thầy, nên con đã hủy cái hẹn giải phẫu cột sống ngày 26-09-1996. Hiện tại sức khỏe của con rất khả quan nên việc hành thiền vẫn tiến bộ tốt đẹp. Tuy nhiên, con vẫn phải nhờ cặp nạng chống đỡ, đi đứng độ mươi bước thì đôi chân bị tê, vì thế bác sĩ chuyên khoa quyết định con phải chịu giải phẫu. Con đang chờ thủ tục bên hãng bảo hiểm chấp nhận thì bác sĩ sẽ tiến hành. Chúng con sẽ kính trình Đức Thầy ngay những việc diễn tiến trong những ngày sắp tới.

*Thầy ơi! Thầy tha tội cho con nghe Thầy. Vợ chồng con thành tâm kính chúc sức khỏe Đức Thầy và quý quyến. Nhân tiện chúng con thăm Cô Bê và Cô Điệp.
Nay Kính Thư,*

*Con của Đức Thầy,
TVL*

Tây Úc, ngày 01-11-1996,

Kính thưa Đức Thầy,

Con xin thay mặt cho Hội AHVV Tây Úc thành tâm nhận lỗi về sự sơ suất đã không thông báo Đức Thầy về tin sức khỏe của Chú Trần Văn Lai trong những ngày qua. Đây là tội của con trước hết bởi vì con có nghĩ tới việc thông tin này nhưng đã không tiến hành nó. Con xin cúi đầu nhận tội cùng Đức Thầy. Kính xin Đức Thầy tha tội cho chúng con.

Chúng con được những lời an ủi và dạy dỗ của Đức Thầy rất rất nhiều, và cũng đã và đang dùng những lời dạy đó để thúc tiến tâm linh, nhưng riêng cá nhân con chưa khi nào con cất một tiếng cảm ơn những lời dạy cao siêu đó trong nội thức, mặc dầu những lời dạy này truyền cảm và rúng động cả tâm hồn của con. Nay hiểu được, con tội lỗi vô cùng. Con xin Đức Thầy tha thứ cho con.

Con đã tâm sự cùng Đức Thầy trong nội thức biết bao nhiêu lần rồi và con đã thắc mắc và trì trệ cũng không ít. Tuy nhiên, con chưa khi nào tâm sự cùng Thầy qua ngôn ngữ và lời nói cả. Con rất yếu hèn cho nên không dám. Con thường nghĩ và tin rằng Đức Thầy có thể thông hiểu được mọi sự, cho nên khi có một thắc mắc hay một lời thỉnh cầu chi con chỉ cần nghĩ tới Thầy trên bộ đầu và tập trung niệm Phật là xong ngay. Vì thế khi hôm tối ngày 31-10-1996, Chị Kiều Hòa gọi điện thoại từ Mỹ qua Tây Úc cho biết là Đức Thầy không được vui cho lắm khi các con ở Tây Úc không thông tin cho Đức Thầy về bệnh tình của chú Lai, con mới thức tỉnh là: Thầy có việc Thầy làm và chúng con có việc chúng con làm. Thầy có biết mọi chuyện hay không là chỉ có Thầy hiểu mà thôi và con không thể nào cho rằng Thầy biết được, cho nên nhiệm vụ và trách nhiệm của ai làm gì thì cá nhân đó

phải thi hành chứ không thể nào phóng đoán rằng Thầy đã thông hiểu hết rồi nên mình làm ngơ. Tin tức và công việc phải làm có trật tự và phải đi từ trên xuống dưới theo lễ nghi dàng hoàng, không có lạng quạng phóng đoán bừa bãi. Đó là cái khuyết của con mà lâu nay con cảm thấy khó chịu. Nay được Đức Thầy mở trí cho con, con xin cảm ơn Đức Thầy và từ nay con sẽ cố gắng tu hành để từ từ quay về thực chất của chính mình và mở thêm tâm trí.

Thành kính Đức Thầy quý yêu,
Con LTQ.

Amphion, 5/11/96

T Q con,

Đời đạo song tu, làm việc phải có trật tự, hỗ trợ cho nhau thì tâm linh sẽ được tiến hóa. Nếu mê tín dị đoan thì cuối cùng sẽ chuốc lấy sự thảm bại và khổ lo mà thôi. Cần thành thật tu để khai triển trực giác của chính mình thì mới thật sự giúp đỡ người kế tiếp được. Cảm ơn những lời thông tin quý báu của con đã lo lắng cho bạn đạo.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

ngày 21 /06/96

Kính thưa Thầy Quý mến,

Kính thưa quý Bạn đạo xa gần VN (nước ngoài)

Con kính bái Ân sư Lương Sĩ Hằng vị Thầy quý mến nhất của con. Nhà truyền Pháp chơn chính giúp con thăng hoa tư tưởng và tránh được (bệnh cùi) nhờ kiên nhẫn tọa thiền theo Pháp lý Vô vi. Tổ Đổ thuần Hậu phát minh khai sáng.

Kính thưa Ân sư,

Con rơi lụy khi ngắm dung nhan Thầy.. mà không cầm nước mắt. Thầy ơi! Thầy đã già rồi! Da nhăn hình vóc, giọng nói yếu khác hẳn xưa. Đời vô thường! Làm sao gặp Thầy tha hồ thăm viếng như ở VN (xem băng video). Con cầu nguyện cho Thầy sống mãi, nắm vững nền tảng Pháp lý để truyền dạy chúng con. Xin Thầy dạy cho con tri lý về bí quyết Thiền Môn do Thầy kinh nghiệm tu học! Đứa con đã 24 tuổi đạo. Có rất nhiều sơ hở mong Thầy giáo huấn. Con tọa thiền ròng rã 20 năm mới viết một lá thơ gửi Thầy (từ 1972-73 đến 1991-92). Vì sợ nó trần trở không vuông tròn nên phải 20 năm ngồi ở kinh nghiệm Pháp lý, viết một lá thơ gửi Thầy mừng. Cố trả ơn Thầy Tổ và làm sáng Pháp Lý.

Kính thưa Thầy! Nắm Pháp siêng. Công phu lời ra cái Lý, đó là lý Bát Nhã nhà Phật. Không phải lý con sáo người nuôi dạy thế nào nói y thế ấy (đó thí dụ). Pháp là cha, Lý là con. Người tọa thiền chạy theo Lý - sanh ra đầu lý, đầu trí, đầu triết. Chỉ có mình sửa mình mới là

chánh pháp. Trong Chánh tư duy của Bát chánh đạo. Lập hạnh, siêng công phu, nắm Pháp chắc, thì tự tu tự tiến, tự bàn, tự khai, tự giác, tự độ. Tự giác, giác tha, tự độ, độ tha (như Ân Sư hiện giờ). Cái pháp lý có thanh lọc tốt, thực tế qua tọa Thiền đó là Chơn lý không sửa đổi sai trái được, nhờ tiến tu ẩn nhẫn ngâm ở nội tâm.

Thầy dạy "Nhứt lý thông vạn lý minh." Như thế là một khởi niệm ta đã hiểu rồi! Đọc kinh luật Luận nhà Phật càng công phu càng dốt, cần học hỏi nhiều trong Tọa Thiền.

Kính thưa Thầy, nhiều năm trong Pháp, con học được khoa chiết tự, âm thanh sắc tướng, Linh ảnh, Minh triết, Địa danh nhơn dạng. Nhờ 5 thể ấy con rất nhạy cảm lĩnh hội những hiện tượng chính xác. Lúc phân hồn học đạo ở giờ giấc công phu, hay lúc ngủ. Phân tách được luồng điển Thanh trực chánh tà. Nhờ thế con ngâm hiểu, ẩn ý trác ẩn Kinh Phật, Thiên chúa. Quý vị Thiền sư thường lập công án dạy môn sinh "Rừng như Biển thanh làm sao thấu rõ", Pháp lý con nắm chắc, nên tâm siêng học, mở mang được kiến thức Vô Vi Huyền bí, thưa Thầy! Người trong trái đất có Thân, Tâm, Hoàn cảnh bị trần gian dùng luật trói cột đau khổ đủ điều, khó giải thoát. Hiền giả siêng công phu từ từ giải tỏa rất dễ dàng (không mê tín). Lập hạnh nâng cao trình độ rộng mở tầm nhìn, có tình có lý, có ý tứ tốt, có việc lành, có căn bản và phẩm chất sáng ngời, tọa thiền được nhiều điển quang. Con đi xem nhiều cảnh lạ, đó là sự an ủi hành giả tọa thiền tốt. Con đặt niềm tin giáo pháp chơn chánh, do Thầy lãnh đạo giáo huấn Pháp lý vi diệu. Ở VN, bạn đạo xa gần tìm đến đồng tu và trao đổi thắc mắc những điều

hữu ích. Quý bạn ở tỉnh xa chưa quen mà như con một nhà. Đúng như Thầy gửi bài thơ:

*Duyên trời xa cách 20 năm
Tâm tu vẫn giữ, vẫn tầm đường đi
Trời ban nguyên khí thực thi
Pháp luân thường chuyển, đuổi đi bịnh cùi*

Cuối thơ:

*Thầy đi giải tỏa mê mù
Chúc con thanh nhẹ tự tu độ đời*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng
Olympia ngày 22/8/1994*

Ở tư gia, quý bạn trai gái độc thân, họ tình nguyện không vợ chồng lo tu theo Pháp lý (cao tuổi đạo 14 năm trở xuống). Đó là nội bộ ưu điểm vinh hạnh cho Ân cùi!! Còn khuyết điểm, quý bạn đạo VN, ngoại quốc la ó, thương tình nhắc nhở thì sao? Kính xin Ân sư chỉ dạy.

Theo luật nhà chùa, khi quy y, giữ ngũ giới (1. Không uống rượu; 2. Tà dâm; 3. Trộm cướp; 4. Nói láo; 5. Không sát sinh). Nhà thiền có lục độ ba la mật. Ngày xưa, quý Thiền sư: 1. Trì giới ba la mật; 2. Nhẫn nhục ba la mật; 3. Bố thí ba la mật; 4. Trì trì giới ba la mật; 5. Nhẫn nhục ba la mật; 6. Tinh tấn ba la mật, Thiền tịnh ba la mật, Trí huệ ba la mật (bỏ 2. Vì viết lộn rất cảm ơn). Còn Vô vi có luật gì? Không thấy kể ra để con giữ đúng..

Con bị bạn đạo VN, ngoại quốc phê bình có tư ý, cũng vui vẻ khi Thầy bảo tu nhẫn nhục như Ân cùi qua

band. Tại sao Thầy không rầy con để con giữ đúng giới luật Vô vi. 23 từ năm 1973 đến năm 1996. Con tu theo Giới, Định, Huệ. Đầu năm Bính Tý 1996, con lập hạnh Thân, Khẩu, Ý theo nhà Phật, vì đời vô thường có sanh, có tử. Vô vi không dạy giữ giới.. Có nhắc nhở: đừng làm cái này, cái kia, cái nọ, trật, không đúng. Sự thật có kỷ luật tự giác nội tâm do những lúc tọa thiền thể hiện ra. Người vô vi trực ngộ, tự cắt bỏ thói hư tật xấu hoàn toàn cho phù hợp với điển quang lồng trước lưu thanh, đi từ nội tâm đến ngoại cảnh. Có lối nhìn mới của con người mới trưởng thành. Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu (hòa với vạn vật). Vô vi không chú ý vào một khía cạnh nhỏ bé, rộng lớn bao la, sáng suốt.

Có trật tự, có quy luật kỷ cương rõ ràng. Đó là cái đặc biệt Pháp lý Vô vi Khoa học Huyền bí Phật pháp. Tu trong Khoa học đâu có mê tín (dùng lý tranh cãi phải quấy đúng sai). Tu cố tìm cho ra chủ nhân ông là ai? Chủ nhân bà là gì? Phật tánh ở đâu? Ngâm hiểu lúc tọa thiền:

"CÁI KỶ LUẬT GIỚI LUẬT, TỰ GIÁC KHI NGỘ ĐẠO."

Hành giả đi chùa có tội gì? Con cùi cô đơn, bạn bè gia tộc xa lánh. Vô chùa lạy quý ông Phật gõ tập nhẫn. Phật cây xi măng ngồi cười tự ý họ cúng bái, đó cũng là an ủi. Con xem sách, đọc kinh, hiểu thêm tiền kiếp vay trả, cộng với pháp lý vô vi thấy mình tiến bộ hơn, cao thượng hơn, bỏ mê bỏ chấp, ai khen chê cao thấp, dở hay tùy ý. Các môn phái Thiên tông, Mật tông, Tịnh độ tông, bao gồm có 1 mà thôi, không có gì để chia rẽ cả. Pháp luân thường chuyển Huệ Tâm khai. Con nhận xét rất mình bạch cái sai lầm đó. Xem Đại thừa chơn giáo, phái Chiếu minh (Lý nhiệm mầu Thánh bút, dạy đạo rất sâu xa

kín đáo cao siêu). Con giải thông, giúp cho vài vị ở môn phái ấy tỏ ngộ hơn.. Pháp luân trị được nhiều bệnh có kết quả. Vô vi đi chùa phải tốt, la ó làm gì? NGŌI thiền theo Pháp lý 23 năm đâu phải em bé sơ cơ.

Tụng kinh: Khẩu khai thần khí tán. Khẩu trên khai thì tâm tâm tương ứng. Khẩu khẩu tương truyền. Khẩu dưới khai thần khí mới tán. Thừa Thầy, mình nên uyển chuyển giúp đời bằng mọi cách. NGƯỜI vô minh sống ở xã hội họ phạm đủ tội. Bạn bè, cha mẹ, pháp luật, kết án xa lánh, chê là kẻ ăn bám tệ hại sống vô ích, chỉ nhảy xuống sông xóa bỏ cuộc đời. Nhờ tiếng mõ, hồi chuông, câu kinh tiếng kệ. Họ giác ngộ tu trì, bỏ xấu làm lành thành người tốt. Vô vi khuyên họ tụng kinh lấy Tướng cột Tâm. Chừng hiểu rõ, bỏ Tướng xài Tâm vì Tâm là Phật. Phàm ngã nghe kinh tu Vô vi, nghe pháp thực hành công phu. Có chi phân biệt Thân Tú, Huệ Năng.

Pháp lý làm giàu thêm cho vắn tự, do người công phu tốt. Chính con là người đau khổ, cùi dầy ghê gớm. Bạn bè xa lánh nay hoàn vẹn vui tươi. Họ đặt niềm tin nơi con. Bạn đạo Biên Hòa, Sài gòn đều biết rõ. Con đâu phải thầy tụng. Quê con quá rồi!

Nền tảng Pháp lý cao siêu hơn nhiều khía cạnh của cuộc đời. NGƯỜI tu tốt, tùy cơ ứng biến, sử dụng cho đúng ý nghĩa tốt. Giúp đời không phân biệt, không bê bối. Tu trên 20 năm còn chấp làm sao mà hiểu được cái huyền bí của nó. Chơn điển vô vi giải tỏa tà ma có hiệu quả như thường. Trừ các nghiệp dữ ở tiền kiếp, tự vay tự trả, có tu thì nhẹ và cải được số, họa tiêu phước tới, đó là định luật tạo hóa.

Bước đường của ông Tư, ông Tám đã đi trước rồi. Con bước đến, rồi đi qua luôn có chi lạ (đoạn đường ai có qua cầu mới hay)

Đoán tâm:

Nói có sách, mách có chứng, không bịa đặt như bói toán. 2 khoa khác xa, đọc giải rõ ràng, không thêm nhưn bớt nhị. Bàn đầu đúng đó, người nghe ưa chuộng tìm đến. Con khuyên ăn chay, tu hành, có hiếu cha mẹ, thuận thảo anh em. Phàm ngã họ mê tín, cầu cạnh, ưa danh lợi. Tùy duyên hóa độ, trực tiếp giáo dục ABC. Theo trình độ căn cơ yếu kém, từ từ lĩnh hội đi lên. Ở VN có nhiều môn, bóng chày, bùa ngải, pháp Thầy. Chùa chiền cái nào cũng linh, cũng cứu người được trong ngũ hành, tạm bợ, không tự cứu mình cho được rốt ráo, vĩnh viễn họ mê vật chất nhiều, tu tụng nhiều, tu tịnh ít, khó dậy.

Ân sư có cười con không? Người mê chấp có nhiều đau khổ. Trần gian rất thanh tịnh, tự họ chát thảm mua sầu, vì tham sân si hỉ nộ ái ố dục.

Thưa Thầy, công phu 20 năm, vô nhà thương đi đám ma, cho là mất điển, sợ bị ăn cắp điển, thích tiếp điển. Lập hội ái hữu vô vi để làm gì? Chú Ngẫu chết, anh chị bạn đạo chết, nhờ Thầy xuống địa ngục xem họ thế nào? Tội gì? Bị hành phạt nặng nhẹ, châu trời hay ngồi khóc? Thầy trả lời có hoặc không? Cõi âm ti hắc ám nặng nề ô trược. Nơi dương gian con đi cúng đám ma, có hòm bao bọc kỹ, hợp vệ sinh, làm tròn nhưn đạo. Pháp lý dạy: Pháp luân lóng trược lưu thanh. Thiết nghĩ, thế nào phạm giới. Thầy lên Thiên đàng, xuống địa ngục. Trò cũng có 1 thể nghiệm nhỏ bé cho vui. Trong lúc tọa thiền, để không uống phí thì giờ, từ ngày Thầy thay Tổ Đổ

thuần Hậu ra giảng đạo có hàng trăm cuốn band gửi về VN. Hiền giả Vô vi cao tuổi đạo, cố gắng từng bước một đi lên của phần hồn hòa cảm. Tình bạn đồng pháp môn thủy chung như nhứt (khi sống lúc chết) Những điều nhỏ nhặt lẽ tẻ, phong tục tập quán, lễ nghi phàm ngã. Vô vi sắc tướng đâu có ràng buộc hẹp hòi, khắc khe. Phải tùy nghi áp dụng cho hợp với mọi hoàn cảnh. Đời đạo song tu, sáng suốt (trong niềm hòa ái của Tứ Sắc Công Thanh)

Hiền giả điều luyện, hòa mình vào đời ra Hữu vi thì xài kinh hay sách quý. Bán ở chợ tha hồ lựa chọn (chưa ly gia cắt ái) vô học đạo giải thoát, nên áp dụng công phu có điển quang ở giờ giấc tọa thiền, không khờ dại mù quáng cho mình có hại thật đáng tiếc. Đi học giải thoát có Pháp lý khai thông, có minh sư nhắc nhở. Kinh hay, bạn tốt, tại sao chưa tìm cho ra Chủ nhơn ông là ai? Chủ nhơn bà ở đâu? cho thật chính xác. Cứ nhìn bề ngoài xét đoán sự minh tâm kiến tánh, hay kiến lai diện mục đưa ra để ở đầu môi chót lưỡi, nói cho vui chơi, hoặc trong văn chương suôn sẻ. Dựa lưng vô Pháp lý, thiếu chất lượng công phu, không bổ ích làm thỏa mãn cá nhơn nhiều năm tọa thiền.

Thưa Thầy, con tu cốt để trả ơn Thầy Tổ làm rạng danh Pháp lý, không cao ngạo âm thầm kinh nghiệm. Ngày Thầy còn ở VN, con có hỏi Quá ngũ quan trăm lục tướng đúng không? Thầy trả lời đúng (lúc ấy 11g30) Thầy rửa tay khi châm cứu xong tại 200 Nguyễn Biểu, Sài Gòn. Những điều lẽ tẻ, nhỏ bé, bề ngoài xã giao, đâu có thấm vào Vô vi, hiểu xa thấy rộng. Thiết nghĩ, 1 pháp 1 Thầy như trường học có 40 học sinh thì có 40 trình độ, thầy trò, bạn học thương yêu giúp đỡ, giàu nghèo vô tư, hồn nhiên thanh bạch vô tư. Thế mà học trò Tiên, có

nhiều chấp ngã phân biệt, phân biệt đủ điều vô ích, chia rẽ đáng sợ. Những bô lão cao tuổi đạo, lớn tuổi đời, đệ tử của đệ tử Cao minh Thiên sư còn sống sót đến 1995. Cuối năm họ chết sạch ở quận Dĩ an, tỉnh Sông Bé. Con tìm họ, họ đến tư gia chơi thâm tình sư bá. Con an ủi họ với số tiền nhỏ bé, tuổi về già. Gia đạo họ, bạn đạo VN thấy rõ như ban ngày (khi con kị cơm cho cha mẹ) có mời họ đến vui. Thế mà cả ngàn đô gửi về VN, hàng tấn thuốc, hàng trăm ký gạo. Họ chẳng có 1 xu, 1 hột gạo, 1 gói thuốc. Ôi! Vô vi gửi tiền về VN cứu trợ bạn tu khó khăn! Thế mà:

Hữu duyên thiên lý nan tương ngộ
Vô duyên đối diện bất tương phùng

Thương bạn đạo ngoại quốc ít giờ rảnh, đi làm xa, lao động tốt, quét nhà nấu cơm, mang máy nghe nơi tai, ống nói nơi miệng. Khổ sở như thế, cứu trợ không dính cho bạn tu nghèo chơn thật, an ủi cho đúng ý nghĩa tình đồng đạo.

Uống nước nhớ nguồn. VN là đất Thánh địa. NGƯỜI tu Vô vi cao thượng có lịch sử chứng minh, đâu có khổ sở (như hạnh Ô. Tám, 1 bữa cơm, 1 quả cà, đức Ô. Tư, gia đình v.v.)

Mặt đời đen trắng bóp méo vo tròn, vô vi không hư, hạ cấp hư, hơn không hư, phí của Thượng đế quá nhiều. Từ ngày Thầy bước chân ra hải ngoại 16, 17 năm. Danh sư nổi tiếng hiện giờ, như thuở xa xưa, đều ẩn sĩ nghèo, sống kham khổ, danh lợi không. Mục đích chính là đạt được phẩm hạnh cao siêu mới quan trọng.

Kính thưa Ân sư quý mến! Con xin sám hối những điều viết ở trên.

Kính thưa Bạn đạo, vào năm Bính Tý 1996 vui vẻ, có lối nhìn mới hơn, rộng rãi tiến bộ hơn, tâm từ bi bác ái vị tha bình đẳng, bỏ phân chia, bỏ bè phái chia rẽ.

Cái chất tốt như hạt nước mưa rơi xuống thấm nhuần cho mỗi hành giả trong như ngoài Vô vi có nguồn sinh lực mới cùng đồng chia sẻ hạnh phúc chung trong thời kỳ VN mở cửa. Cái phú túc, vạn hạnh do Thượng đế ban rải của mùa hoa trời đua nở. Con nói viết những việc đã qua, xin bỏ.

Con kính chúc Thầy sống vui khỏe.

Kính chúc quý Bạn đạo vạn an, tu tiến.

Chúc Đại hội Vô Vi Thái Lan thành công rực rỡ.

Kính chào Ân sư

Chào quý bạn

Â Cùi, BH, ĐN ngày 21-6-1996

Con tu:

17 tuổi lay 4 phương trời đến 27 t.

27t đến 37t tụng kinh.

37t đến 43t tụng Pháp hoa

Tu thiền 43t đến 68t

1973-72 lập hạnh Giới Định Huệ

1996 lập hạnh Thân Khẩu Ý

Thưa Thầy cái ấn chứng đã qua là niềm vui cá nhân trong hạnh Giới định Huệ thông thường, còn sẽ tới con đang học. Xin Thầy miễn chấp còn có lỗi con xin sửa sai.

TA

Monaco, ngày 26/9/96

TÁ con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 21/6/96. Con biết Thầy đã già, lớn tuổi, mắt cũng bắt đầu mờ, mà chữ nghĩa con viết quá nhiều, Thầy cũng thấy mệt. NGƯỜI tu chất phác chỉ có một đường lối. Tu Vô Vi thì liên hệ với luồng điển cái của vũ trụ mà thăng tiến. Bước vào điển giới thì mới có pháp lực, phá chấp phá mê và giải thông đời đạo. Đó là con đường tiến về nguyên lý phát triển. So với các đạo khác, thì họ không có nghĩ tới luồng điển cái của vũ trụ để phát triển. Khi con tọa thiền nhiều, con sẽ thấy chính mình phải lo tu nhiều hơn. Duyên trời định, khi người đến thì chúng ta có pháp lực giải tỏa cho đối phương bớt nghiệp lực. Chỉ có bao nhiêu đó thôi, không có cái bí quyết nào hơn là tự tu, tự tiến.

Pháp lực càng ngày càng dồi dào, cảm thông tam giới, thực hành đúng đắn, duyên nghiệp tiêu tan, hành triển tới vô cùng. Đó là con đường con phải bắt đầu đi vô đó, và tiến thân đi lên, không có chuyện gì phải lo âu, không có chuyện gì phải trách móc. Đời là trực, đạo là thanh. Khi luồng điển trong tiểu thiên địa của con hòa hợp với càn khôn vũ trụ: thiên, địa, nhân - con là người khi tu đắc thì thể thiên hành đạo một cách đúng đắn - bất cứ nơi nào chúng ta cũng có cơ hội độ tha tại trần. Không ôm lý luận của bất cứ vị Phật hay là Thượng Đế. Hành triển, khai sáng chính mình, đó là chính pháp. Ôm

lý luận của những người đi trước là chuyện của họ. Chuyện của chính mình đang đi phải liên tục hành triển tới vô cùng; đó là niềm vui của người Vô Vi, tự tu tự tiến. Thầy có bao nhiêu lời, chúc con vui khỏe và càng ngày càng thanh tịnh thêm.

TB: Viết truyện ngắn gọn khi tâm thức tiến hóa cao. Viết truyện u ơ không giải quyết được là trước khi tràn đầy không tu tiến. Tương lai con muốn viết thơ cho Thầy, con gửi ngắn gọn vài chữ là đủ rồi, không nên viết quá nhiều, chỉ làm bận rộn và không có ích gì.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Chị KH quý thương,

Em là một hành giả của pháp lý từ 1977 đến nay, nói về vay pháp trả pháp có nhiều lý thú và đáng cay và hẳn rằng bất cứ hành giả thực tâm hành pháp lâu năm cũng đều nhận được sự vay trả. Cuộc đời em lặn trôi học trần gian nhiều cảnh lắm, nghĩ lại bài học đã qua cũng cả là một đề án lớn mà Thượng Đế đã khảo bài, nên em vẫn dũng mãnh bám pháp và quyết hành không ngừng nghỉ để vượt qua, và vượt qua mọi cám dỗ thử thách.

Em và gia đình mới dời về A khoảng 1 năm nay, sau hơn 18 năm chịu bao thiếu thốn về vật chất và tinh thần,

một cảnh trui rèn cho ý chí với bao khổ nạn tại vùng kinh tế mới núi rừng Tây Nguyên B.

Chị KH quý mến,

Về đây em lại tiếp tục học bài mới, trong sự tiếp giao với người thành phố, có nhiều tiến bộ văn hóa và cuộc sống vật chất sung túc hơn, nhưng nhìn kỹ vào, thật cả là một tranh đua lớn để dành giết lẫn nhau, tạo quyền thế riêng, mộng làm giàu v.v.. Thôi vậy, chỉ biết hành pháp đứng đắn đến khi đủ duyên thì trật tự đâu vào đấy chị nhỉ?

Em vẫn thường nhận The LED Weekly do chị gửi, tuy không đều đặn, nhưng cũng là món quà quý giá của làng Vô Vi tạo dựng, trong ấy chúng em bạn đạo tỉnh A có dịp gặp gỡ và chuyển tay nhau cùng đọc để được học hỏi, mở trí trên dấu chân của các bạn đồng hành. Chúng em hy vọng chị sẽ quan tâm chúng em hơn và gửi về cho chúng em The LED Weekly đều đặn.

Chị KH ơi,

Nhân đây em cũng tâm sự cùng chị như em đã có xin ý kiến của Đức Ông Tám (nhưng chưa có trả lời), của chú Hồ văn Em (Sài Gòn), có lời khuyên hay sự đóng góp xin chị chỉ bày. Về đây em có mua được một khoảng đất 500m², khu đất rất mát, là một vườn thông và bạc hà cạnh con lạch của sông Hàn, em có khởi tâm phát nguyện công đức để lập thiền đường, vì suốt dải miền trung trở ra chưa có một thiền đường nào của làng Vô Vi, khởi phát tâm nguyện nhưng chúng em cũng còn non kém về mọi mặt cả phần hữu vi và Vô Vi, kính mong chị đề bạt lên Đức Thầy để có ý kiến hoặc theo kinh nghiệm của chị qua bao thiền đường đã thành lập của các vùng trên thế giới và giờ đây với Việt Nam và vùng miền trung như

chúng em đã đủ duyên cơ chưa? Xin chị đỡ đầu và có ý kiến giúp chúng em.

Còn về việc thành lập thể hội viên Vô Vi, chúng em có nhất thiết phải lập thể hay không? Hay vì điều kiện vùng Việt Nam chưa cho phép, hoặc muốn lập thể thì chúng em liên hệ ở đâu và điều kiện gì?

Cuối thư kính chúc chị KH luôn sức khỏe cùng tiến tu thành công tam công, tứ lượng.

Kính chào,
em TVK

Người tu cần xây dựng nền tảng nhĩn nhục, nhiên hậu mới hiểu được sự liên hệ giữa Trời Đất và người. Toàn là điện năng của Trời Đất đã hình thành một thể xác tinh vi đầy đủ khả năng hoạt động trong tự động từ tâm lẫn thân, từ miền sơn cước cho đến đồng bằng đều sanh hoạt trong điện năng của Đấng Tạo Hóa. Nhịp tim hoạt động 24/24 không ngừng nghỉ, đó là sự sống trong cõi phù sanh, tức là tạm. Học hỏi nhĩn nhục để khai sáng nguyên lý kích động và phản động của tình đời hướng tâm về cõi thanh tịnh mà thực hành PLVVKHHBPP để khai triển trực giác của chính mình, thì bất cứ nơi nào cũng là nhịp sống nguyên lý của Trời Đất, tùy theo hoàn cảnh mà tiến hóa. Học thiền, thực hành đứng đắn, giải quyết được trận đồ tâm linh từ trước tới thanh, nhiên hậu mới cảm thức được nghiêm luật vô sanh của trời đất. Lúc ấy mới lo thiền

viện, thiền đường với mục đích dẫn dắt người kế tiếp cùng hành trong chu trình tiến hóa, tự giải nghiệp tâm. Phần hồn dũng mãnh, thực hành pháp lý không ngại, tu để tiến, chứ không phải tu để lùi. Tu tiến tức là khai triển trực giác. Tu lùi tức là nhờ đỡ tha lực, âm binh quấy nhiễu, suốt kiếp không tiến được. Cần mãnh dẫn thân hành pháp vô quái ngại, thì mới thấy rõ trực giác của chính mình phát triển rõ ràng, sẽ không nghi ngờ Pháp Lý và cương quyết dũng mãnh thực hành cho đến đích.

Nếu lập thiền viện hay thiền đường, không có tâm tu thì nơi đó sẽ không phát triển tốt. Hạnh đức tự xây mới có, chẳng có ai cho, thực hành phát triển ở chợ đời, nhịn nhục làm công mới có đồng lương, thực hành Pháp Luân Thường Chuyển khai thông trí tuệ thì mới hiểu bốn giác là gì. Mỗi người đều có một tài sản cuối cùng của Thượng Đế ân ban, tức là thể xác tinh vi hiện hữu tại mặt đất, không chịu hành thông thì chỉ đạt tới sự mơ mộng mà thôi, mê tín dị đoan là tự hại và làm suy yếu thần kinh của mình. Dân tình không tốt, xã hội không vui. Càng cúng càng hại tâm thân suy yếu mà không hay. Chúng ta đã và đang sống mấy chục năm trong một xã hội mê tín dị đoan, đặt điều phá khuấy tự hại mà không hay, tưởng lầm là anh hùng nhưng không sao tránh khỏi giờ phút lâm chung sẽ phải bị đọa đày ở cõi bên kia mà không hay. Sự hiện diện hiện hữu của trùng đế cũng do điện năng của phần hồn phân tán hình thành, thiếu thốn đủ mọi mặt, nhưng vẫn cố gắng vươn lên trong cuộc sống. Trùng đế là một loại vi trùng phá hoại, nhưng Thượng Đế vẫn cho nó có cuộc sống, sẽ được ý thức sau khi thấm nhuần sự đau khổ của chính nó.

Vậy chúng ta người tu phải nhìn bản thân mà hiểu luật nhân quả để tu chứ không ôm luật nhân quả mà tạo thành hận thù suốt kiếp không tiến hóa được. Giải thông nhiên hậu mới mở trí được, chưa thông thì chỉ tạo hận thù và sân si, tâm thức đê hèn và không tiến. Chúng con may mắn được bàn bạc với Thầy, là người đã và đang thực hành trong khổ, tự tu tự tiến, dứt khoát tình đời dứt thân trong đạo pháp, tận độ quần sanh đến hơi thở cuối cùng. Ngày hôm nay Thầy vẫn có duyên lành bàn bạc tâm tư với chính con, vậy con nên thanh tịnh khai thác nghiêm luật vô sanh mà tiến hóa, thì tương lai sẽ có cơ hội ngộ Đấng Như Lai.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIỆT NAM

T, Ngày 22-2-1995

Kính gửi Ông Tám,

Con tên là NTV. Trước giải phóng, con đã từng được Ông Tám hướng dẫn chỉ dạy luyện tập Thiền Định. Sau đó, vì hoàn cảnh thời thế và hoàn cảnh gia đình con đã phải dời chỗ ở về Mỹ Tho. Từ đó, con không còn có cơ hội được Ông Tám hướng dẫn việc tu tập, và cũng từ đó con mất liên lạc với Ông Tám cho đến nay.

Gần đây, có người sẵn sàng giúp con liên lạc với Ông Tám vì người đó cũng thường gặp Ông Tám. Đây

thật là nhân duyên giúp con tiếp tục trên con đường tu tập dưới sự hướng dẫn chỉ dạy của Ông Tám. Vì vậy, con viết thư này với lòng chân thành mong muốn được Ông Tám tiếp tục chỉ dạy cho con trên con đường tu tập.

Con tha thiết mong Ông Tám vì lòng bác ái với chúng sanh mà hướng dẫn chỉ dạy cho con con đường giải thoát khỏi bể khổ trầm luân này! Con đã được nghe mấy cuốn băng ghi âm lời thuyết pháp của Ông Tám nhưng vì không hiểu hoặc nghe không rõ nên con không làm sao thực hành tu tập được. Vì vậy, con kính mong Ông Tám bằng cách nào đó, gửi cho con thông điệp hướng dẫn tu tập hoặc tài liệu chỉ dẫn cách tu tập để con sớm giác ngộ và tự giải thoát cho mình khỏi bể khổ trầm luân.

Cuối thư, con kính chúc ông Tám nhiều sức khỏe.

Nam Mô A Di Đà Phật!

T.B. Địa chỉ hiện tại của con là: NTV

Kính Bạch Đức Thầy: Thư này chị Viết nhờ con mang qua đây gửi cho Đức Thầy năm 1995, vì thất lạc nay con tìm được, kính dâng Thầy tường lăm.

Bé Hai Houston.

Ông Tám vui nhận được thư con, được biết con vẫn tưởng nhớ đến đường đi kham khổ của ông Tám từ đời qua đạo, đã từng mình giải từng chi tiết một, cho mọi người cùng tu tại quê nhà, đến lúc xa cách, ông Tám vẫn hành sự liên

tục, cầu mong quần sanh am hiểu khổ cảnh của chính mình mà cùng hành một phương pháp PLVVKHHBPP để tự thoát. Vốn vẹn có bao nhiêu đó mà ông Tám đã tận tình minh thuyết từ lúc có răng đầy đủ cho đến lúc hết răng. Đêm đêm làm việc siêng năng, không dám bê trễ, đến nay ông Tám tuổi thọ đã 74 tuổi rồi, vẫn còn sự đòi hỏi của những người kế tiếp muốn hành như ông Tám. Ông Tám vẫn dẫn thân tận độ mọi giới tùy theo khả năng sẵn có và phân giải cho mọi người cùng tu cùng tiến. Nay con đã có duyên lành liên lạc với ông Tám và muốn cùng tu cùng tiến với ông Tám, vậy con phải nuôi dưỡng tinh thần nhịn nhục tối đa từ đời qua đạo, thành tâm niệm Phật, ý niệm trong nội tâm nhiên hậu mới giải được nghiệp tâm. Trong lúc thực hành chánh pháp khai triển trực giác của chính mình, chứ không phải cầu xin sự phù hộ mà tạo sự suy yếu của thần kinh thì rất khó tu.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Việt Nam

Việt Nam 29-08-1996

Kính gửi đến Ban Biên Tập Led Weekly, 2 bài viết của bạn đạo ở quê nhà VN. Ước mong được trình lên Đức Thầy và được đăng lên báo Led Weekly.

Xin chân thành cảm ơn trước và kính chúc toàn thể anh chị em trong ban biên tập luôn an vui, khỏe và tu

tiến, đồng thời đóng góp thật nhiều công sức trong việc truyền bá Đạo pháp Vô Vi khắp năm châu thế giới.

Thân kính

Thay mặt các bạn đạo VN

MVC

~~~~~*~~~~~

X, ngày 30/06/96.

Kính thưa Thầy,

Hôm nay, chúng con kính gửi đến Thầy buổi sinh hoạt đầu tiên đầy kỷ niệm của nhóm bạn đạo Y chúng con.

Kính thưa Thầy,

Thật là một ngẫu nhiên kết thành hiện thực, gần như cha Trời và Thầy đã thấu hiểu được nỗi niềm mơ ước của nhóm bạn Đạo tự tu, tự tiến của chúng con, muốn nhóm họp lại mỗi tuần một lần để sinh hoạt học tập và chung thiền. Tuy nhiên chúng con lại không có người hướng dẫn và chưa được Thầy cho phép.

Như thường lệ của ngày Chủ Nhật, các bạn đạo đã lần lượt tập trung về điểm hẹn, chờ đến giờ chung thiền; mặc dù là mùa mưa nhưng khí trời lại mát mẻ, ôn hòa, tiếng cười của các bạn đạo vang lên như thỏa mãn trước lòng quyết tâm cùng nhau tu học để sớm được thanh nhẹ.

Đúng 10 giờ, các bạn đạo đã chuẩn bị xong và cùng nhau chung thiền. Từ máy cassette, băng Niệm Phật của Thầy được phát ra, để trợ duyên cho chúng con. Chúng con tuy không nhìn thấy được Thầy bằng xương bằng thịt,

nhưng hằng ngày chúng con vẫn được nghe từng hơi thở ấm áp, từng giọng nói quen thuộc, quý kính của Thầy ngân vang niệm Phật, giảng dạy như chan hòa, dẫn dắt từng đứa con đang bơ vơ trong biển khổ trần đời.

Thật là bất ngờ, trong buổi sinh hoạt đầu tiên của chúng con, anh S L đã mời được anh Sơn, anh Thu (2 bạn đạo Việt kiều đang về thăm quê hương) cùng các bạn đạo ở L như anh B T, anh S, vài bạn ở B, S, D v. v.. và dù đến muộn nhưng các anh chị đều nhập cuộc chung thiền. Đến 11 giờ, xả thiền và chuyển qua học tập Mục Bé Tám. Khi được biết anh S và anh T từng được ở gần Thầy, và có nhiều kinh nghiệm trong sinh hoạt Đạo Pháp ở hải ngoại, chúng con đã nhờ các anh hướng dẫn cách sinh hoạt Mục Bé Tám cho nhóm Y chúng con. Tất cả bạn đạo có mặt đều hưởng ứng nhiệt tình. Đây quả là một tiết mục sinh hoạt đạo pháp rất mới mẻ, sinh động, sôi nổi và hào hứng. Cũng chính nhờ nó mà đạo gần đây chúng con cảm thấy được mở mang thêm về trí đạo, và được vững vàng hơn trong niềm tin và ý chí tu học.

Sau đó, các bạn lại có dịp được trao đổi về đạo pháp với anh S và những thắc mắc của các bạn đạo chúng con đều được anh S trả lời một cách sáng suốt, trôi chảy và thỏa đáng. Ngoài ra, trong buổi sơ giao này, anh S cũng đã trao tặng lưu niệm cho chúng con mỗi người 2 cuộn băng cassette đạo pháp: một băng niệm Phật, và một băng Hợp Thức Hòa Bình của Thầy.

Kế đến, tất cả đã dùng một bữa cơm chay thanh đạm ở ngoài trời; sau cùng, ngồi quây quần bên nhau thành một vòng tròn trong nhà để tiếp tục chuyện trò trao đổi cởi mở và cảm thông với nhau từ đời lẫn đạo. Mọi người

đều cảm thấy an lành, ấm áp đượm thấm tình đạo pháp, mặc dù bên ngoài trời lại đang trút một cơn mưa tầm tã.

Buổi họp mặt chung vui sinh hoạt rồi cũng phải kết thúc, nhưng những kỷ niệm đầu tiên êm đềm, thanh nhẹ vẫn lưu lại mãi trong tâm khảm của tất cả chúng con, như một điểm lành mà Cha Trời và Thầy đã ân ban.

Kính thưa Thầy,

Qua buổi sinh hoạt đạo pháp đầu tiên cũng như những lần chung vui sinh hoạt kế tiếp khác, chúng con không khỏi tưởng nghĩ và nhớ thương Thầy, tưởng nhớ đến những công lao hy sinh cực khổ của Thầy đã và đang từng giờ, từng phút, từng giây dạy dỗ, dìu dắt cho tất cả chúng con. Tiếng nói của Thầy như nhắc nhở, như vỗ về, đánh thức vào lòng từng đứa con một rằng hãy tu đi kẻo không còn kịp nữa. Bởi thế cho nên, đa số các bạn đạo chúng con ở Y nói riêng, và ở Việt Nam nói chung, dù trong hoàn cảnh nghèo khó, vất vả trong cuộc sống, chúng con vẫn luôn luôn cố gắng hằng ngày hằng đêm lo tự tu tự tiến và tạo cơ hội cùng nhau sinh hoạt đạo pháp và chung thiền, để đền đáp trong muôn một công ơn của Thầy. Tuy nhiên, chúng con tự biết hiện giờ vẫn còn nhiều thiếu sót và yếu kém trong tu sửa, nên chúng con kính xin Thầy từ bi ban cho chúng con vài lời minh luận và dạy bảo, để chúng con được học hỏi và tiến bộ hơn nữa.

Trước khi dừng bút, chúng con kính chúc Thầy luôn luôn được an Khang, trường thọ, và Thầy vẫn mãi mãi là ngọn đuốc soi sáng đường cho chúng con trở về Nguồn Cội.

Chúng con kính bái,

Nhóm bạn đạo Y,
Z, Việt Nam

Đại Hội Vô Vi Quốc Tế Kỳ 15 tại Thái Lan

Á Âu tương hội tương hòa
ÂU ca an lạc một nhà dựng xây
TUƠNG lai tiếp bước Tổ Thầy
HỘI qui Chơn Thức cao đầy Tình Thương

***

Thương yêu nay gửi đôi lời
Kính chúc Huỳnh Đệ khắp nơi vui hòa
Năm châu đoàn tụ một nhà
Quây quần sum hợp chan hòa Điển Thanh
VÔ VI Chơn pháp thực hành
Quán thông cởi mở Tâm lành quang khai
Ngày nay tu học miệt mài
Ngày mai phát triển cao dày độ tha
Đền ơn Thầy đã ta bà
Bấy lâu thương trẻ bôn ba độ đời
Ơn Thầy sánh tựa biển trời
Chúng con nhớ mãi suốt đời không quên
Quyết tâm tinh tấn vững bền
Tu hành Đắc Pháp đáp đền hậu lai
Lòng thành kính nguyện hôm nay
Kính nhờ Ân điển Đức Thầy chứng minh

***

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT VẠN VẬT THÁI BÌNH
NAM MÔ LONG HOA GIÁO CHỦ CẢM ỨNG CHỨNG
MINH

VN ngày 16-07-1996

Reunion, ngày 5/12/96

Các con thương quý,

Thầy đã vui nhận được tin lành tin yêu của các con gửi đến, được biết tâm tư hơn hở của các con đã bắt đầu ươm nở sự thanh tịnh hướng về tâm đạo, tương ngộ cùng các anh em đã thực hành nhiều năm gìn giữ lòng tin yêu và tự phát triển tại quê nhà, có sự giao cảm điện năng của mọi tâm thức là vô cùng. Các con cảm thấy sự nhện nhục là cần thiết, bao nhiêu năm tháng quần quai của tâm thức, ước mong huynh đệ sẽ có ngày tương hội tâm giao bình đẳng trong xây dựng hướng về thanh tịnh mà tu.

Cảm ơn sự thông cảm của các con đối với sự khổ hành của Thầy đã mang xác phàm đi đây đi đó không ngừng nghỉ, mưu cầu có sự tái ngộ chung vui và hòa bình.

Các con đã ý thức được tự tu tự tiến là quan trọng, chính mình dẫn thân sửa đổi những lầm lỗi quá khứ, mong tái hợp trong tâm thức hòa bình tận độ quần sanh ở tương lai.

Ngày hôm nay các con bắt đầu ý thức được khối óc của các con là một khả năng trong vũ trụ, thực hành PLVVKHHBPP chỉ đem lại sự xây dựng cho chung chứ không bao giờ có ý niệm phá hoại, hướng Trời mà tu mới

thật là người tu. Óc của các con là một ánh sáng trên mặt đất, ánh sáng tức là quân bình và thanh tịnh, ở thế gian này không có một người nào có khả năng sáng chế nó và khống chế nó được. Vậy các con nên ý thức rõ óc tâm của các con là từ nguyên lý vô cùng mà hình thành, vậy các con nên thực hành đứng đắn, tự khai triển tâm thức của chính mình bằng một sự dày công và nhịn nhục, nhiên hậu mới đạt thành.

Thầy mang xác làm người, cũng thiếu thốn đủ mọi mặt nhưng sự cương quyết và thành tâm tu tiến của Thầy vẫn đi được khắp năm châu. Những việc làm của Thầy đã chứng minh cho các con thấy rõ thanh quang của càn khôn vũ trụ lúc nào cũng hỗ trợ cho những tâm linh tự khai triển trực giác của chính họ để tiến tới vô cùng, nhiên hậu hội nhập vào khối Đại Linh Quang của vũ trụ. Các con tu trong khổ thì mới có cơ hội tiến tới sự chánh giác của nội tâm. Khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp. Nay các con đã và đang trong hoàn cảnh đó mà hành triễn, dày công tu luyện thì mới thấy được đường đi không sai lầm, thực hành trong dững mãin mà tiến hóa, bất chấp ngoại cảnh, khai triển nội tâm mà tự tiến.

Hành trình khai triển khắp muôn dân
Tận độ qui y tự góp phần
Xây dựng đạo đời không chậm trễ
Thực hành chơn pháp tiến chuyên cần

Chúc các con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

PS: Anh S là một tiến sĩ, bằng lòng học ngu để tự tu tự tiến. Vậy các con nên noi gương lành mà hành sự.

PHÁP

Choisy Le Roi, ngày 21/09/96

Thầy kính mến,

Trong khóa sống chung Âu Châu vừa qua, tuy đã dự trù trước, đến giờ chót con bị mất hai ngày không đến được với Thầy cùng các bác và anh chị em đạo hữu. Con được vớt vát dự Thiên ca và ngày bế mạc và được 1 phút đến chào Thầy.

Tâm hồn con lúc nào cũng mặc cảm không tu đứng đắn, thiếu đức tin và kiên nhẫn. Đôi lúc con khóc trong lòng vì sao con như vậy. Con có nhiều dịp may mắn đi đến pháp này, từ cậu con là Lâm Văn Sĩ để khởi đầu từ khoảng năm 1976, được gặp Kim Thân Cha tại nhà ông Chung ở VN. Suốt thời gian ấy con hành thiền lặn hụp, lúc thăng lúc trầm, cộng với những tác động của đời, mẹ mất, ông bà mất....lần lần con đương đầu với cái chết quá sớm. Đến ngày bước chân lên đất Pháp lại đụng chạm với tình duyên dang dở, tình cờ tìm lại pháp đến vài năm sau lại chán nản không hành đàn tràng hoàng. Suốt thời gian này con áp dụng rất nhiều lời Thầy giảng, phục vụ tối đa các bệnh nhân và gia đình về mặt y khoa cũng như tâm lý ngay cả gia đình con cũng gánh vác về phương diện đó.

Có thời gian con nằm mơ thấy con cứ múa phép bay lung tung lên Trời để bảo vệ người yếu thế. Có khi con suy nghĩ có phải do Trời định đoạt. Nghĩ đi nghĩ lại, dù thế nào con cũng phải giữ tâm thanh tịnh, phải tu triệt để mới có đủ tinh khí làm tròn sứ mạng (nếu thật như vậy) con phải làm theo gương Thầy lo cho tâm mình trước mới lo cho người khác được.

Đến nay con đã 43 tuổi, cuộc sống ổn định. Sau 2 ngày với Thầy, con thức tỉnh phải dẹp bỏ những suy nghĩ lãng nhãng mà tu tiến. Nhiều lúc mặc cảm thấy các anh chị được Thầy dạy từng ly, từng tí như HL, BN, BH, anh T..., con chìm trong bóng tối không biết Thầy có biết con không? Về tâm linh, chắc chắn Thầy cảm nhận được việc đó. Con nghĩ gần Thầy về tâm linh quan trọng hơn gần Thầy qua xác trần, phải không thưa Thầy?

Vài dòng tâm sự cùng Thầy, kể như con đã được đối diện với Thầy để tỏ lòng. Mong Thầy cho con vài lời dạy dỗ.

Kính chào Thầy và chúc Thầy luôn vui mạnh.

TM

Monaco, ngày 5/20/96

TM,

Thầy vui nhận được thư con, con nhớ đến Thầy dù con đang lặn ngụp trong trường đời, trong lúc quên cả hồn vía của chính con đến khi gặp phải sự kích động của

trường đời không thể giải quyết được. Nay con nhớ đến Thầy, khi Thầy còn sự hiện diện tại mặt đất, chỉ cố gắng hiển pháp tu cho tất cả mọi người. Người nào ý thức được có duyên, nhận lấy mà thực hành đi tới để giải quyết cho tâm thân của chính mình. Làm người không biết mình từ đâu đến đây, rồi sẽ về đâu, vốn vẹn chỉ có phần hồn đang làm chủ, tức là sự sáng suốt của chính con. Nếu con không có hành pháp khứ trước lưu thanh tiếp tục hội tụ ánh sáng trên bộ đầu khối óc thì làm sao con biết được phần hồn, để thấy rõ phần hồn là chủ nhân ông của tiểu thiên địa, của thể xác này. Dù có múa máy cách mấy đi nữa cũng phải thuận tình Trời mới có cơ hội tiến hóa. Cho nên phải nhận một pháp tu, thực hành trật tự, thanh tịnh mới xuất phát được. Lúc đó chúng ta mới thấy rõ đời đạo song tu. Đạo là xuất phát đi lên, học tới vô cùng. Đời là nghiêm túc, giữ trật tự để tiến hóa theo định luật của Trời Đất. Biết được luật nhân quả thì không làm điều gì sai quấy, không lường gạt mình nữa. Thực tâm thực hành, thấy đường lối đó là đường lối dưỡng mệnh, thăng hoa tiến hóa, tự cứu và tự phát triển, chớ không có lệ thuộc bởi ai.

Cho nên Thầy đã hành tới ngày hôm nay chắc chắn con cũng nghe được và thấy rõ Thầy càng ngày càng có sức khỏe dồi dào. Trái ngược lại với những tin đồn dãi ở thế gian đã nói là Thầy chết rồi....này kia kia nọ, bệnh hoạn đủ thứ, bán thân bất toại, nhưng ngày hôm nay Thầy vẫn bình an, vui khỏe và đi đây đi đó thuyết giảng cho các giới có cơ hội tu học, để hiểu rõ chính mình, nhiên hậu mới đem lại sự hòa bình trên mặt đất. Chiến tranh là do đâu xảy ra? Do óc con người chưa thấu triệt được nguyên lý sanh tồn của chính mình mà tạo ra chiến tranh. Tình đời đen bạc con đã thấy, đụng chạm rồi con

thấy không thật. Người phải bệnh, phải chết trước mặt con, con đã thấy là không sao tránh khỏi, vì người không biết tự cứu và không hiểu được nguyên năng sẵn có của chính mình. Xác chúng ta thật là một khối điển quang của Trời Đất hình thành. Con ăn cái gì để lớn? Có phải ăn cơm không? Hạt lúa do đâu mà có? Có Trời Đất mới có lúa, mà ăn cơm vô thấy khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, tươi tắn, là do điển của càn khôn vũ trụ hỗ trợ cho cuộc sống của con. Nếu con không có điển thì con không có nói chuyện được. Không có điển thì con không suy nghĩ được. Sự liên hệ giữa con người và Trời Đất không ngừng nghỉ được. Cho nên con giáng lâm xuống thế gian mang xác làm người chỉ là để học hỏi. Học hỏi ở đâu? Học hỏi nơi sự kích động và phản động mới thấy giá trị thanh tịnh của chính mình mà ăn năn sám hối, tự sửa tự tiến. Kiếp này chịu sửa thì kiếp sau sẽ tốt. Nếu kiếp này thiếu thốn đau khổ, buồn bực thì kiếp trước người không có tu, thiếu sáng suốt kiếp này phải chấp nhận; đó là luật nhân quả.

Kiếp này sanh ra làm người mà hoàn cảnh không tốt, là cũng do tiền kiếp không tu, không hiểu mới làm điều ác thì bây giờ phải thọ nghiệp khổ và sau cái khổ, khổ, khổ mới bước vào biên giới của Phật Pháp. Cuộc sống của con hiện tại, con đã có duyên với đạo nhiều lần từ lúc ông Sĩ còn sống. Ông Sĩ không phải là người không thông minh, người tu trong sáng suốt để hiểu lấy chính mình, và lúc chết người cũng chấp nhận để tiến hóa chứ người không có đại mà sợ chết. Chứng minh nay ông Sĩ ở đâu? Người sáng suốt thanh nhẹ là ở bên trên; người ngu muội u mê là phải ở dưới, bị đọa đày, nghiệp duyên bị chồng con khổ cực như con thấy nhiều gia đình đã và

đang bị. Thức tâm lui về thanh tịnh mới thấy rõ tình đẹp của Trời Đất đã ân ban cho chúng ta mà chúng ta từ chối là vì thiếu thanh tịnh không cảm nhận được. Cho nên nhận pháp là để tu, lui về thanh tịnh, tự hiểu mình là cần thiết. Nếu thế gian này mà mọi người tự hiểu lấy chính họ thì đâu có chiến tranh. Họ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh, tạo thành chiến tranh vì họ không hiểu lấy chính họ họ mới theo chiều hướng của những người ngu xuẩn, kích động và không trách nhiệm giáo dục được. Sai trái không tiến hóa nổi **PHÁP LÝ VÔ VI KHOA HỌC HUYỀN BÍ PHẬT PHÁP**. **PHÁP LÝ**: là mình phải nói rành rẽ. **VÔ VI**: là đi tới **KHÔNG**, nhưng mà còn **KHÔNG** nữa mới hiểu được gốc gác của mình là vô sanh bất diệt. **KHOA HỌC**: là sự tiến hóa vô cùng trong tâm thức của chúng ta. **PHẬT PHÁP**: là thanh nhẹ an nhàn trong một kiếp làm người tới lúc chết sẽ được thanh tịnh và tốt đẹp vinh quang.

Con tu theo **PLVVKHHBPP** là để giúp cho con phát triển tâm lẫn thân, trật tự điển năng trong cơ tạng, trật tự của khối óc và gốc gác sẵn có của con được tiến hóa tới vô sanh bất diệt. Luồng điển vô cùng đó là vô sinh, chỉ có Thượng Đế chuyển xuống thế gian vậy thôi, chớ người thế gian không có ai có thể chế con ra được. Khi con thấy giá trị của con, thì con mới tu. Nếu con không thấy giá trị của con là con còn mơ hồ, không tin lấy chính con làm sao tu?

Phải tin nơi khả năng của con mới thật sự là người tu. Thiên Địa Nhơn - Trời Đất Người, tất cả thể xác con là do luồng điển của càn khôn vũ trụ hình thành. Con nháy mắt được, nói năng được, tất cả đều nhanh như chớp nhưng chỉ có thiếu trật tự thôi. Nếu có trật tự thì con là ánh sáng. Con thấy cái bóng đèn không? Tại sao bóng lại

sáng? Nó cũng có âm có dương hợp thành ánh sáng tự nhiên. Còn ánh sáng của mặt trời nó đâu có hiểu nó sáng, nó qui về một mối, bình sáng, cứu độ tất cả nhân sanh, chiếu cho tất cả mọi người bất phân giai cấp, nhưng mà thế gian phân giai cấp làm trì trệ sự tiến hóa của tâm linh. Con nhìn mặt trời tới ngày hôm nay thấy rằng khoa học đã tìm ra cái gì cũng hữu ích, từ ánh sáng mặt trời ban xuống đến việc chữa trị mắt người ta họ làm rất đẹp các chuyện cũng từ điện năng của Trời. Thế xác con có trật tự cũng như mặt trời, mặt trăng nhưng chỉ thiếu thanh tịnh nên không thấy. Bịt con mắt bên tay mặt thì con nhìn tay trái không thể ngó xa được đó là mặt trời. Còn bên tay mặt nhìn xa được đó là mặt trăng. Cơ tạng của con đầy đủ hết, cơ tạng của con không thiếu chỗ nào hết: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, tứ đại giai không, tứ đại giả hợp thành. Nước lửa gió đất hợp thành thể xác bây giờ, con khai thác ra con sẽ thấy lớn rộng vô cùng, mà khai thác bằng cái gì? Lấy búa đập hoặc đinh đóng, lấy tâm thức khai thác điển quang thanh tịnh trong con người. Thiền pháp Vô Vi sẽ tụ ngay trung tim bộ đầu, khi tịnh trụ hòa hợp với tinh ba vũ trụ thì đời đạo song tu.

Đời là thể xác con được bình an, có lối thoát. Đạo là con nhắm mắt là thấy đường đi để tiến hóa tới vô cùng và không có nhút nhát lệ thuộc nữa. Thực hành đứng đắn để cứu khổ ban vui. Cái khổ là chúng ta không hiểu là khổ. Cứu được khi biết mình là hết khổ rồi, đem sự vui ảnh hưởng cho những người kế tiếp thì con làm việc cho tất cả mọi việc ở tương lai. Tại sao không làm chuyện hữu ích cho chính con, còn chân chờ gì nữa?

Hướng ngoại là con theo về tình đời, con học hết ngành này tới ngành nọ, rồi cuộc con đâu có làm được

cái gì đâu? Làm chút chút, li ti rồi chết mà thôi, không có phát triển được tâm linh không thấy rõ mình là đau khổ nhất trong lúc chết. Bây giờ chúng ta có cái pháp hành, khai thác lấy chính mình, phát triển về tâm linh, quý báu biết là bao nhiêu, cứ hành đi!

Thầy không phải là người ngu, Thầy cũng là con người như con, cũng ăn, ngủ, đại tiện như vậy nhưng mà Thầy thấy một con đường phải đi, bắt buộc phải đi. Thầy đi mấy chục năm rồi dù phong ba bão táp nguy hiểm, Thầy cũng giữ một đường lối thanh tịnh và tiến hóa. Nhiều người tu nửa chừng, chê Thầy, bỏ Thầy nhưng mà rốt cuộc rồi cũng trở lại vì không có đường nào quý bằng ánh sáng của nội tâm. Khi con thiền giác thanh tịnh rồi, con thấy ánh sáng của nội tâm con bừng sáng con hiểu chuyện tất cả vũ trụ thì tại sao con không hành? Trực giác của con được khai triển, sáng suốt nhận định rõ rệt từ ly từ tí thì tại sao con không làm chuyện hữu ích? Tại sao con không làm chuyện cần thiết cho chính con và ảnh hưởng nhân loại ở tương lai.

Cho nên, con có khối óc, còn tỉnh táo mà không làm chuyện cho chính mình và không nên làm chuyện không cần thiết, thì tự nhiên ánh sáng nó sẽ trụ trên bộ đầu, và tâm thức con sẽ an nhiên tự tại trong trực giác, vô tự chân kinh chớ không phải đọc sách mà gieo trong óc sự rắc rối và không tiến hóa được. Thực hành để phát triển mới thật sự tiến hóa. Thầy không có biết nói gì hơn! Bên trên Thầy đã trình bày sự thật trong cơn tiến hóa của tâm linh. Con nên nghiền ngẫm và thực hành là con sẽ có cơ hội tự cứu con. Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

Việt Nam, ngày 19 tháng 9 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Con là LTB (tức L), trước hết con thành kính chúc Thầy luôn luôn khỏe mạnh và hạnh phúc để dẫn dắt chúng con trên đường tu hành một ngày một tiến.

Con xin viết thư để Thầy yên tâm. Con đã đạt được như ý nguyện mà con vẫn tưởng như đang mơ; con được tận mắt nhìn hình ảnh Thầy, nghe được từng lời khuyên dạy bảo của Thầy qua băng và được Thầy chăm lo cho kinh sách hướng dẫn phương cách thực hành. Con vô cùng sung sướng, nước mắt cứ trào ra không ngớt, lòng vui không xiết vì từ nay con luôn có Thầy, chẳng còn phải cảnh cô đơn.

Thầy ơi, đã có thời gian con lìa bỏ gia đình để đồng đi cùng một số cư sĩ khát thực hy vọng sẽ tìm được minh sư mà đâu có gặp.

Nay con vô cùng toại nguyện, con xin hứa sẽ quyết tâm chịu khó, chịu khổ để hành pháp của Thầy truyền giác và để xứng đáng được làm học trò có lẽ đạo trên con đường hành pháp. Một lần nữa con và toàn gia quyến xin chúc Thầy khỏe mạnh và nhiều hạnh phúc trong việc cứu đời khỏi vòng tăm tối trầm luân.

Theo lời chỉ dẫn của Thầy, con đã gặp được anh NTV và anh đã chuyển cho con băng, hình và thư của Thầy. Con xin báo để Thầy yên tâm.

*Con,
LTL*

Monaco, ngày 19 tháng 10 năm 1996

L con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 19 tháng 9 năm 1996, được biết con đã nhận được thơ Thầy và quà gửi do anh V. trao lại. Con đã mãn nguyện, đó là duyên phước của con. Tâm thức con muốn phát triển tìm một lối thoát cho phần hồn đã tự động tìm đạo trong lúc cần thiết, theo những vị sư khát thực mưu cầu tìm ra chánh pháp trong nội tâm nhưng họ chỉ thấy khổ, đã thiếu thốn, còn thiếu thốn thêm. Con mang xác làm người, con đã biết phần hồn của con giáng lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian. Người mang xác tại thế gian là một hành khát, tha phương cầu thực. Phần hồn con ở tha phương cầu thực với mọi sự kích động, phản động triền miên đến với chính con. Con càng ngày càng nhận thức, nhận thấy rõ đời là tạm, đời là giả tạo đen bạc bất thường, ngoại cảnh không giúp con một phần nào, ở ngoài thấy mặc áo mao nhưng hành động như vậy thì tâm chưa sửa vẫn còn ác. Ngày hôm nay, con không có cái gì, con phải nghĩ con giáng

lâm từ tam thập tam thiên xuống thế gian thì con là một vị hành khất, một tâm linh hành khất tại thế gian, khao khát muốn tìm đường về với nguồn cội thực chất của chính mình. Gặp được Vô Vi tức là tìm đường trở về với xán lạn của nội tâm trong thực hành chứ không nhờ đỡ và vá víu.

Con thực hành đêm đêm: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là khai thác lấy chính con, hòa hợp với nguyên khí của cả càn khôn vũ trụ. Hít thở đêm đêm là lấy nguyên khí của càn khôn vũ trụ, dưỡng khí càng ngày càng dồi dào, cơ tạng con càng ngày càng mạnh, tâm con sẽ càng ngày càng ổn định. Tâm thân khỏe mạnh tức là người hành đạo tại mặt đất mưu cầu sự tiến hóa tới vô cùng, đó là đường lối của mọi người. Hiểu được tâm linh là phải cách mạng tâm linh. Chúng ta có tâm linh, phải làm một cuộc cách mạng tâm linh, là đưa phần hồn về quê thay vì bơ vơ tại trần, chẳng tìm ra được chính mình mà còn gây họa cho chính mình. Cho nên con có duyên lành ngộ được pháp Vô Vi tức là con có đường lối trở về với Thiên Quốc, là xứ sở của chính tâm của con, không ai có thể cản ngăn con được.

Ở đời, con đã thấy đời đen bạc vô thường, sanh trụ hoại diệt rồi hồi sinh. Cứ luân hồi như vậy chừng nào mới dứt khoát? Nếu chúng ta không chịu tu, không chịu sửa thì sự thanh tịnh đâu có mà trở về với chơn giác được. Tại sao chúng ta tu Pháp Lý Vô Vi là đạt được sự thanh tịnh? Mỗi đêm đêm con làm khí trực lưu thanh. Tất cả những sự trần tục bám víu trong cơ thể của con, từ luồng điện cho đến vật chất, ăn uống, gia cang đều là kích động cho con tu và để con hiểu giá trị của con đã sẵn có từ xa xưa, nhưng ngày hôm nay đã biến mất vì

ngoại cảnh thu hút, hồng trần thế gian thu hút làm cho chúng ta bận rộn trong mọi sự không cần thiết, bỏ quên lãnh vực tâm linh thì đời không tiến và đạo cũng không tiến. Ngày hôm nay con có duyên lành đời đạo song tu, con có xác thân con hiểu được rằng sáng suốt của con đang phục vụ thể xác, chứ thể xác không có phục vụ con đâu, chỉ làm bận rộn con và làm phiền con hướng về tham dục, tạo ra nghiệp chướng, tức là con cái, chồng con, đó là nghiệp chướng đó con. Bây giờ con tu, con thức giấc trở về với thanh tịnh, con nhìn thấy lúc sơ sinh của chính con, không bận rộn, không có nghiệp, ai thấy con cũng quý thương, nhưng ngày hôm nay có kẻ thương người ghét, đó sẽ làm cho con bận rộn và không tiến.

Ngày hôm nay con có duyên thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là lấy nguyên lý của Trời Đất để khai sáng chính mình. Đêm đêm con chỉ Soi Hồn làm ổn định thần kinh, Pháp Luân Thường Chuyển để giải tất cả những sự trần tục trong ngũ tạng. Thiên Định là ở chỗ an nhiên hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ mà tu. Nhắm mắt trong thanh tịnh, cái đường lối rõ ràng, sáng suốt tự cứu mình thay vì đọa lạc vì ngoại cảnh lôi cuốn, hồng trần thu hút. Với nguyên lý này đêm đêm con tu là con sẽ khai sáng chính con. Lúc đó con mới là con người đứng ra giúp tất cả mọi người trong sự thành thật thực hành mà con đã gặt hái được trong cảnh chồng con, xã hội động loạn, mà nay con có thể lui về thanh tịnh để tu tiến, đem cống hiến những sự thật đã đạt được cho mọi người cùng tu cùng tiến.

Rồi mỗi năm con sẽ có dịp tham gia đại hội với cả thế giới, với những người đã thực hành Pháp Lý Vô Vi, chung hội thành ra một đại hội, thăm viếng lẫn nhau,

trao đổi kinh nghiệm trong giây phút thiêng liêng chung sống với Thầy. Kỳ này sẽ có ba đêm đại hội tại Bangkok. Mọi người khắp năm châu sẽ về tụ hội nơi đó. Huynh đệ tử muội chung thiên ba đêm để cảm thức đường lối tiến hóa vô sinh bất diệt của người tu Vô Vi, không có một lực lượng nào có thể cản trở được vì tâm thức dững mãin thăng hoa, tu tiến để trở về tự nhiên và hỗn nhiên, thăng hoa, tiến về Thiên Quốc rõ ràng.

Con mới tu chưa đủ điều kiện, nhưng con tu một thời gian con sẽ có dịp hội tụ với tất cả, con mới cảm thấy thế gian vô nan sự bá nhân thành kim thị thái hòa. Thế gian không có gì khó, chúng ta cứ kiên nhẫn thì chúng ta mài sắt nên kim, rồi sẽ biết đường tiến tu. Dứt khoát tâm tu! Chính mình phải cứu mình, chẳng có ai cứu mình, không nên lệ thuộc bất cứ cái lý thuyết ngoại lai nào trong tâm thức của mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng những người kế tiếp. Cảm thức giá trị hòa bình mà sống. Cho nên, Vô Vi luôn luôn có một cuộc hội họp chung sống hòa bình khắp thế giới. Thầy tu đến nay mấy chục năm, đi đây đi đó không ngừng nghỉ, có nhà như không nhà. Chỗ nào cũng ở một vài tuần là vì nhiệm vụ thiêng liêng muốn đem cho mọi người tự thấy, tự thức hầu thấy rõ khả năng của chính mình để tiến hóa. Mỗi con người chịu tu tức là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ hòa hợp đi lên chứ không có sự tranh chấp.

Những đạo pháp nào ở thế gian có sự tranh chấp, pha gièm đạo này đạo nọ, đó là tà pháp. Con không nên tin. Tự thức, tự giải, đó là đường chính pháp. Con làm người, thiên địa nhơn, con là nhơn, là người ta đại diện Trời Đất mà con chưa hiểu lấy chính con, con chưa khai thác lấy chính con thì làm sao con phát triển được?

Người ta viết sách nói ông Thích Ca hay, người ta viết sách nói ông Chúa hay toàn là ca tụng tô đẹp lý thuyết mà thực hành không có, nên đâm ra tranh chấp. Lúc quỳnh lên, thờ cúng đủ chuyện là rước ma vào nhà và rước ma vào tâm, tự hại thần kinh khối óc của chính mình.

Nay con bước vào nền tảng văn minh: văn là nghe, minh là hiểu. Nghe mà hiểu thì mới tiến hóa tốt được. Vì thiếu thanh tịnh nên không hiểu. Cho nên con cần có pháp để khử trừ lọc thanh. Giải cái trược trong nội tâm, nội tạng, khối óc để trở về với thanh tịnh. Đó là chánh giác! Con là một con người văn minh, nghe được, hiểu được, hành được mới là con người văn minh của thời đại. Thiên cơ biến chuyển liên liền, nay lụt, mai bão để cho người thức tâm. Trời Đất quản lý chúng ta, chớ chúng ta không thể rời khỏi sự quản lý của Trời Đất. Đó là luật nhân quả! Chúng ta làm cái nhân tốt, gây điều lành hậu quả sẽ tốt. Nhân chúng ta xấu thì chúng ta phải gặt hái sự xấu, chết bất cứ lúc nào, nguy hiểm vô cùng. Phần hồn không hiểu được chính mình thì tương lai sẽ bị tan rã. Tan rã rồi đi đâu? Những cái gì con chứng kiến trước mặt, như trùng đế thì sống trong cảnh trùng đế, nó cũng có hoàn cảnh, cũng vợ chồng, có đi đứng nhưng mà căn rất yếu, nó chỉ có phá hoại và không có xây dựng. Cho nên ai thấy trùng đế cũng chán chê và không thích. Thì đó, con nhận định thấy phần hồn tan rã ra li ti như vậy, mà sống vất vưởng trong cõi thiếu thốn, động loạn, chết bất cứ lúc nào không hay, tan rã bất cứ lúc nào không biết, nguy hiểm vô cùng.

Nếu chúng ta biết được sự sáng suốt làm chủ thể xác thì nên vun bồi sự sáng suốt càng ngày càng gia tăng, tự

tu tự tiến, nhiên hậu con sẽ thay đổi từ khối óc, tư tưởng, giọng nói đến nụ cười của con cũng phải thay đổi. Tại sao thay đổi? Vì luồng điện của con hướng thượng đi lên, đêm đêm chỉ đi lên thôi. Tìm đường thoát thì luồng điện sẽ vun bồi tốt đẹp, mặt mày tươi sáng do hành tâm, hành pháp tự đạt. Trở về với nguyên lý của Trời Đất thì lời nói cũng phải tròn trịa, mặt mày cũng phải tròn trịa, mắt sáng tâm minh rõ rệt, không nên mê tín dị đoan, không nên cầu xin chỉ thực hành đi tới mà thôi. Con có xác, có tâm thức là con có sẵn vốn của Trời Đất ân ban cho con, con phải sử dụng cái vốn đó để tiến hóa mới lên được.

Trong một xứ sở, một quốc gia mà mọi người thực hành như vậy thì khối óc sẽ mở mang xây dựng đúng theo chiều hướng khoa học, hợp thời văn minh và đem lại cho mọi người chung vui hòa bình, ảnh hưởng cả thế giới. Người Việt Nam quá khổ mới bằng lòng tâm một con đường mà chúng ta phải đi và chúng ta phải làm những cái gì sẵn có của chúng ta mà không nhờ đỡ bên ngoài. Ở đời này con mà nhờ đỡ một việc gì cũng bị lợi dụng mà thôi, mà con khai thác thực chất của chính con thì không sợ bị lợi dụng. Ở quê nhà, chúng ta có nhiều chuyện đang bị lợi dụng bởi côi âm, côi âm đang xâm chiếm xứ sở rõ ràng. Con càng tu càng thanh tịnh, con thấy đồng bóng hiện lên xưng danh, ông này cũng xưng danh, ông kia cũng xưng danh nhưng mà đâu có thấy ông nào đâu! Mặt không thấy, tai không nghe mà vẫn mê muội, tin theo là trật đường lối hết. Làm những chuyện không cần thiết là rước ngoại cảnh vào áp đảo chính mình. Còn làm những chuyện cần thiết là phải làm trong nội thức. Chúng ta có mấy chục triệu khối óc, nhưng nếu 75 triệu khối óc chịu khai sáng lấy chính họ thì xứ chúng ta giàu mạnh biết

bao nhiêu. Ngược lại, nếu không chịu khai sáng lấy chính mình tức là sẽ bơ vơ và lệ thuộc ngoại cảnh, rước thiên hạ xâm chiếm xứ sở của mình. Con người là thiêng liêng liên hệ với Trời Đất nhưng mà không hiểu nguồn gốc tức là mất xứ chớ không có đạt được. Con cố gắng tu đi rồi con sẽ hiểu những gì Thầy đã nói và Thầy đã làm cho mọi người cùng làm cùng tiến mà không có nghịch bất cứ ai, chỉ đem lại sự hòa bình chung vui phát triển tâm thức cho xứ sở giàu mạnh. Con thấy từ lúc chào đời tới bây giờ, thấy người dân Việt Nam không sướng, chỉ có khổ thôi tại vì quên nguồn cội, quên gốc gác, quên khả năng của chính mình mới rước ngoại lai. Nếu tin tưởng khả năng của chính mình, tự phát triển khả năng của chính mình thì sẽ tiến tới vô cùng, tức là xây dựng.

Con cứ cố gắng tu thiên đi, có gì thắc mắc thì liên lạc với Thầy, không sao! Thầy là người đi trước, đêm đêm hành muốn đem lại những sự tốt lành trong sạch để cống hiến cho tất cả mọi người, nhân loại cả thế giới, không phải riêng xứ mình đâu. Làm người không hiểu lấy mình, không khai thác lấy mình thì ưỡng cho một kiếp người, không dễ gì mà có cái xác tinh vi như thế này. Nạn thân nan đắc, Pháp nan ngộ - xác của con không phải dễ có và cái pháp tu không phải dễ hành. Phải dứt khoát thực hành mới có kết quả. Ngày hôm nay con đã chạy Đông chạy Tây rồi cuộc cũng phải tìm con. Chính con là gốc gác của càn khôn vũ trụ. Khai thác con để trở về với thanh tịnh. Khi thấy rõ sự sai lầm của chính mình, mình mới có cơ hội sửa và tiến. Cứ thấy chuyện sai lầm của người khác là chỉ có tự hại vì con người chỉ sống vồn vẹn 100 năm thôi, nhưng mà cứ lo xoi bói chuyện của thiên hạ. Chuyện của chính mình không lo sửa tiến, tức là mất

*nước hồi nào không hay, mất thể xác. Hồn thiêng liêng hệ với Trời Đất mà không biết cái hồn thiêng của chính mình - ngu muội sống trong sự tranh chấp đê hèn không tiến tạo thù oán và không tự cứu. Duyên lành đến, con nên dốc lòng tu. Con tu đắc tức là cứu được nhiều người kế tiếp. Việc làm của con là việc lớn, không phải việc nhỏ. Người mà chịu tu Vô Vi là người làm việc lớn, không phải việc nhỏ. Dứt khoát buông bỏ trần tâm là làm việc lớn đem lại sự thanh cao vô cùng tận cho mọi người cộng hưởng, mới thật sự hòa bình!
Chúc con và gia đình vui tiến.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

ÚC CHÂU

Úc Châu 28/11/96

Kính Thưa Thầy!

Con tên là M. Đầu thư con kính chúc Thầy luôn khỏe mạnh để sống lâu dài dạt dào con đại.

Kính thưa Thầy! Lòng con luôn luôn tưởng nhớ về Thầy, từ ngày nhận được PLVVKHHBPP này con luôn quý trọng Pháp và cố gắng hành cho đúng và đều như lời Thầy căn dặn. Nhưng cũng có lúc vì mệt mỏi quá con hơi lười, nhưng sau đó con cố gắng nhiều hơn. Mấy năm qua con thực hành Pháp Lý Vô Vi này con rất mừng vì thấy

được chính mình đã bỏ dần đi tánh hư tật xấu và gia đình con cũng vui vẻ hạnh phúc.

Trên bước đường tu, con cảm nhận mình có tiến (tiến trong thực hành để tu sửa nhưng vẫn buồn vì cảm biết mình còn tăm tối si mê). Nhưng Thầy ơi, trong giấc ngủ của con luôn luôn là ác mộng. Ngày xưa còn ở Việt Nam con có một thời gian bệnh mà người ta gọi là tà, phải đi thầy cho uống bùa chú vì ban đêm ngủ con hay bị người ta đến đè con và làm tình vợ chồng bậy lấm (lúc đó con chưa có chồng con) con sợ đến không dám ngủ. Nhưng con có lòng tin nơi Trời Phật sẽ cứu con thoát khỏi nghiệp chướng. Vì thế khi còn ở Việt Nam con luôn đi chùa tụng kinh niệm Phật và thần kinh con lúc ấy yếu lấm, niệm cho đỡ sợ chứ tâm vẫn không an định. May mắn thay con đi vượt biên sang Úc rồi gặp Pháp Vô Vi, con một lòng cố gắng hành Pháp, tâm con được ổn định nhưng trong giấc ngủ con vẫn bị ám ảnh hoài. Con không biết mình đúng hay sai trong lúc hành Pháp mà đêm nào con ngồi thiền nhẹ thì ác mộng hình như nhiều hơn. Con buồn tủi vì mình tu mà tâm thần chưa ổn định, con sợ mình lầm đường điên khùng không có cơ hội để tu học sửa mình, và còn một điều nữa là hàng tuần trong lúc học Mục Bé Tám, nếu con tham gia trả lời câu hỏi thì người con run lên và hai hàm răng đánh bù cạp, con phải ráng làm tỉnh không cho bạn đạo biết, mỗi lần nói đến việc Đạo là nước mắt con tuôn ra, lúc đó con cảm thấy mình buồn tủi, không biết tại sao?

Hôm nay nhân học Mục Bé Tám, các anh chị em trong Thiên Đường an ủi và khuyến khích con nên bày tỏ cùng Thầy. Con kính mong Thầy thương mà tận độ con trên bước đường tu học giải tỏa những uất khí trong

người con. Kính lạy Thầy con sẽ cố gắng tu học để đền đáp ơn Thầy.

Và con còn một điều nữa là con thích đẹp, dù thấy đàn ông hay đàn bà đẹp là con thích ngắm. Từ lúc còn nhỏ, con biết mình còn xấu nhiều quá, thưa Thầy con phải làm sao để buông bỏ nó. Mỗi đêm đi ngủ, con đều mở băng niệm Phật của Thầy và tối thiền con cũng mở băng niệm Phật, vậy mà con vẫn sợ ma. Nhưng con ráng nhớ lời Thầy, phải dũng nên dù rất sợ con vẫn cứ ngồi. Con không hiểu có hại gì không, xin Thầy thương ban ơn lành cho con định tâm tu học, lòng thành con thiết tha hướng về Thầy. Chồng con cứ nói: "Người tu thiền gì mà còn sợ ma." Con không dám nói kể những ác mộng của mình. Và con cũng mong có ngày chồng con được sống trong tình thương yêu của Thầy bên các bạn đạo quý thương. Với con lúc nào chồng con vẫn là người tốt. Con tham quá phải không Thầy? Mong Thầy thương tha thứ và soi sáng cho gia đình con.

Kính Bái

M

M,

Thầy đã nhận được thư của con, được biết tâm thân con đều là trước khí, nghe đến chơn lý là phải run sợ.

Gần đây, có một loại thuốc thanh lọc rất tốt, có thể giúp con giải quyết từ từ theo chương trình thanh lọc:

- a) Lọc ruột
- b) Lọc gan
- c) Lọc thận, lọc tế bào

Con rất cần thanh lọc bốn điểm này nhiên hậu mới dẹp được chiêm bao mơ mộng, ảo ảnh trong tâm thức của con. Hành thiền đứng đắn, phải rất dày công thanh lọc tâm điển của chính mình, hòa hợp sự thanh nhẹ của cả càn khôn vũ trụ, thì âm khí sẽ không tồn tại được. Nếu con cần thanh lọc nên viết thư liên lạc cô B., sẽ hướng dẫn rõ rệt cho con, vì những gì Thầy đề nghị là Thầy đã thực hành. Vậy con nên tin và áp dụng, thì sự rắc rối của con sẽ không còn nữa. Con hướng tâm về Trời Phật, tức là mỗi mỗi phải dứt khoát hướng về con đường thanh nhẹ trường tồn mà tu, bất chấp bất cứ sự trở ngại nào khi ý thức được phần hồn là chánh, trong một thời gian ngắn sẽ tự giải quyết trong vòng trật tự, tâm thức sẽ an nhiên và tự tại. Vạn sự trên đời là không, có công tu học thì mọi việc sẽ được an yên. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 VIỆT NAM

X, ngày 1-9-1996

Kính gửi Đức Thầy,

Hôm nay con mạo muội viết thư đến Đức Thầy. Kính thưa Thầy con tự biết con mang nhiều tội lỗi với Cha Trời, Mẹ Đất và nhất là đối với Thầy, con đã công phu PLVVKHHBPP đã lâu mà con cảm thấy mình không tiến được gì cả, giậm chân tại chỗ. Con tự biết rằng vì mình còn dục vọng nhiều quá, ham mê ngoại cảnh, rồi bị ngoại cảnh chi phối đến đêm công phu lại không đạt kết quả, ngồi lầy lẹ....con rất hổ thẹn khi đứng trước tấm ảnh của Đức Thầy... và mặc cảm với bạn bè, đau khổ vì sự yếu đuối của mình không tự trị được mình. Trong thâm tâm con rất khao khát được vừng vàng trên đường đạo nhưng không biết tại sao con lại thiếu dũng chí quá lúc nào cũng bị lực căn lực trần quyến rũ....để những sự việc qua con lại hối tiếc, hối hận nhưng phạm rồi lại tái phạm nữa. Bây giờ con không biết phải làm sao có được một dũng chí để dứt khoát đường đời, một lòng hướng thượng được hã Thầy? Con chưa vượt qua được những cám dỗ của vật chất và cả những chuyện phim video lồi cuốn con nữa.... Hôm nay con rất hổ thẹn vì sự bê trễ của mình mà còn dám viết thư làm phiền đến Đức Thầy..... mong Đức Thầy từ bi tha thứ cho đứa con cứng đầu và ngu muội này nhé. Có lẽ Đức Thầy mắc nợ con quá vì con chọn pháp môn của Đức Thầy rồi hôm nay lại làm phiền vì sự lười biếng, bê trễ của mình.... Cầu mong Đức Thầy ban cho con vài lời vàng ngọc để con có được một ý chí cương quyết dũng mãnh mà dẹp hết những tham dục, những tánh hư tật xấu trong người con. Đây là những lời chân thật trong tâm con nếu có gì sơ sót xin Thầy hỷ xả mà tha thứ cho con nhé. Thành kính tri ân Đức Thầy và cầu mong Đức Thầy luôn khỏe mạnh, an lạc dồi dào chúng con bớt đau khổ.

*Đứa con tội lỗi,
BTH*

TH,

Thầy vui nhận được thư con, muốn nung nấu tình thần thực hiện PLVVKHHBPP, nhưng tự cảm thấy tâm thân ô trược và trì trệ; vậy chúng ta phải truy tầm gốc gác của phần hồn mà tu tiến. Hồn là vô sanh bất diệt, đang được cơ hội cuối cùng, làm chủ tiểu thiên địa hiện tại, tức là thể xác, từ khối óc cho đến tứ chi đều do sự sáng suốt của con điều khiển. Vậy chúng ta phải tìm sáng suốt là gì? Do sự quân bình của nội tâm thì mới được sáng suốt. Hiện nay con có duyên lành ngộ được PLVVKHHBPP tự tu tự tiến trong thực hành nhưng thiếu ý chí dũng mãnh của chính con, cho nên gặp phải nội lực yếu đuối không phân giải nổi. Vậy con nên áp dụng triệt để phương pháp đã và đang lược được, thì tương lai con sẽ có kết quả tốt đẹp, liên hệ với trời đất mà hành sự. Nguyên khí của trời đất, giờ phút khắc cũng đã và đang hỗ trợ sự tiến hóa cho chính con, nhưng rất tiếc ngoại cảnh đã lôi cuốn con, và làm cho trung ương khối óc thần kinh của con yếu ớt, hướng hạ thay vì hướng thượng. Thiên địa nhưn, con là người đại diện trời đất có một thể xác và khối óc ôn hòa trật tự, đã hình thành trên mặt đất, hướng ngoại cuống cuống trong cõi tạm mà đành quên đi chơn thức tiến hóa của chính mình. Khi con hiểu được thế gian này chẳng có ai có thể tạo ra hình thù duyên dáng

*của con được. Vậy con nên dũng mãnh thực hành đứng
dẫn thì mọi việc sẽ tái lập được sự trật tự tiến hóa giữa
tâm và thân. Ở trên đời này có gì sung sướng bằng hưởng
về thanh tịnh mà tu, càng ngày sẽ càng hiểu chính mình
hơn, thì tâm thân sẽ dứt khoát, không ôm lấy sự vọng
động, bất cứ từ đâu đến, quý thương thân xác và bằng
lòng tự khai khác lấy chính mình thì mới hiểu được tài
sản cuối cùng của Thượng Đế đã ân ban mà tự nghiêm
chỉnh thực hành, dứt khoát hướng về Thiên Quốc mà tu,
thì con sẽ có cơ hội tự đạt đến sự siêu diệu tốt đẹp giữa
tâm và thân. Chúc con vui tiến.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

Việt Nam

X, ngày 16 tháng 9 năm 1996

Đức Thầy kính thương,

*Lâu lắm con không được thư Thầy gửi về, con không
biết Thầy có được khỏe không? Nay nhân dịp chị Tố Anh
về nước, con xin tạm viết vài hàng gửi đến thăm Thầy và
thăm các bạn đạo năm châu.*

*Con được nghe Thầy có điện thoại về cho chú SL kêu
bạn đạo ở quê nhà cố gắng công phu ráo riết, cho nên vợ
chồng con cũng cố gắng lắm nhưng sao con cũng thấy
nặng nề chậm trễ quá, không biết nghiệp con nặng hay
sao? Con nghe nói có Đại Hội ở Thái Lan, con rất mong*

được đi để được hội ngộ cùng Thầy và được nghe lời Thầy chỉ dạy, nhưng con không biết con có đủ duyên may để đi không? Bạn đạo ở hải ngoại rất có phước được sống gần Thầy để được an ủi và chỉ dẫn thường xuyên. Riêng con ở quê nhà thì rất khao khát gặp Thầy.

À, hôm nọ con nghe nói Thầy đau, bữa nay Thầy khỏe chưa? Thầy thương, khi nào Thầy nhận được thư này, Thầy nhớ viết thư cho con, con nhớ Thầy lắm. Lâu lâu Thầy cũng nhắc nhở con chút xíu nha Thầy. Thôi con xin dừng bút và xin kính chúc Thầy được mạnh khỏe, thân tâm thường lạc.

Paris, ngày 22 tháng 11 năm 1996

L con,

Thầy vui được thơ con đề ngày 16 tháng 9 năm 1996, được biết con gấp mong tu hành giải nghiệp tâm, nhưng nghiệp lực đã từ nhiều kiếp, đã lôi cuốn con đến bây giờ nên con thiền không được, không phát triển được tâm linh. Con lo làm phước tu phước, tức là giúp người này người nọ, ít nhất là cũng phải có cái từ trường tốt. Cần có luồng điển tốt mới giải tỏa được. Cho nên Thầy đã khuyên, trước kia Thầy đã gửi thơ khuyên con tu, cố gắng tu, thực hành, khai thác chính mình mới hòa hợp với luồng điển cái của càn khôn vũ trụ. Lúc đó chúng ta mới thấy phần hồn là cái gì? Tu tiến rõ rệt. Không nên ôm chuyện bên ngoài, toàn là trực khí. Luật nhân quả rõ

ràng, nhân nào quả nấy. Con có cứu độ giúp người cũng tùy theo khả năng, không nên làm quá là ôm trước, lo đủ điều, thiên không được.

Thiên là chánh. Con phải biết thương con trước mới thương mọi người. con không biết quý thương nguyên lý của càn khôn vũ trụ thì làm sao thiên được? Thiên địa nhân gom gọn mới hình thành được con người. Mà chúng ta có pháp khư trước lưu thanh, Pháp Luân Thường Chuyển để khai sáng chính mình nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Đó là việc lớn, không phải việc nhỏ. Con cố gắng hành thay vì con ôm ngoại cảnh, rước trước vào thân, làm sao thiên được? Lúc thiên lại nhớ chuyện dẫu dẫu, không phải chuyện của chính mình, không phát triển được. Tu để giải nghiệp, tu để pháp lực càng ngày càng mạnh thì nghiệp lực nhiều kiếp sẽ tan. Cố gắng tu cho chính mình tức là cứu mình, thương quý mình mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Còn tu theo cái điệu bề ngoài, chưng bồng, quần áo, kiểu cọ, niệm theo Phật, ca tụng đủ thứ, không phát triển được chính mình.

Thực hành để khai triển trực giác mới thật sự là người tu. Không khai triển được trực giác thì làm sao tự cứu được. Cuối cùng mình phải hướng về thanh tịnh thì tâm thân nó mới an lạc được. Rồi bỏ thanh tịnh, rước động hằng ngày thì nạn tai sẽ xảy đến. Thầy đã bao nhiêu lần nhắc nhở tất cả mọi người, phải thức tâm, làm điều cần thiết là noi gương Đức Thích Ca tự tu tự tiến. Có pháp, hành pháp để rước thanh quang tận độ cơ tạng và ảnh hưởng người kế tiếp. Từ trường của con càng ngày càng tu càng trở nên thanh nhẹ. Khi lời nói thay đổi, tâm thức thay đổi là chúng ta thấu được phần thanh quang, điển của Thượng Đế - cái vốn đó là vốn để về Trời, thực

hành thức tâm. Đó là điều chính. Không phải lý luận, so đo giữa bạn đạo, điều đó vô ích. Mọi người đều có một vị trí, một duyên nghiệp, họ phải tự giải, tức là ngày đêm lo tu thiền. Đó là tiền của Thượng Đế. Tiền thế gian không thể mua vé máy bay về Trời được. Thiên Quốc rộng lớn, chỗ nào cũng có trật tự. Con hiểu được luật nhân quả thì cần gì phải lo nhiều chuyện? Nếu nhân tốt thì ngày nay con có duyên được tu. Nhân xấu thì ngày nay con phải đi ăn xin mà người ta cũng không cho nữa. Cái luật nhân quả có. Con cứ an tâm lo tu, căn cứ theo luật nhân quả mà tu. Không làm những điều sai quấy ở kiếp này thì kiếp sau con sẽ được tốt. Hành pháp môn để khai sáng tâm thức, để khối óc và tâm linh chúng ta càng ngày càng dồi dào, mạnh khỏe, không có bê trễ. Lúc nào cũng thích ứng, không rước trược. Trược đến, chúng ta lấy cái thanh để giải trược. Còn thấy bóng tối tới mà có ánh sáng thì bóng tối phải tan. Cho nên phải tu cho óc sáng tâm minh mới là người tu. Tu mà nghe đạo này rồi chạy theo đạo nọ, đạo kia, nghe theo ông lên bà xuống thì khó tu lắm. Ông này lên nói đạo hay là chuyện của ông ấy. Ông ấy lo tu mới có, ông phải vượt qua khổ ải mới có được bình an, thì chúng ta đang khổ, nên cố gắng vượt qua khổ trong thanh tịnh.

Có pháp là may mắn. Nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ. Nay con có cả xác và có pháp, nếu con không thực hành đứng đắn thì con sẽ ngộ nạn, rước trược nhiều quá sẽ ngộ nạn. Sau đó con mới có cơ hội thức tâm, tự lập quân bình, điện quang trong cơ tạng phát sáng thì hai luồng điện âm dương hội tụ. Đó là do công phu tu hành, chứ không phải là do lý luận mà đạt được. Thầy không muốn viết thơ nhiều cho tất cả mọi người vì chỉ tạo cho

người ta ý lại mà không có thực hành. Nhớ Thầy thì phải nhớ hành động của Thầy khổ cực mấy chục năm nay - một mặt lo tu, một mặt lo truyền pháp, bao nhiêu chuyện kích động oan trái nó đến với Thầy mà Thầy vẫn bình tâm lo tu để thấy rõ cuối cùng ánh sáng là quý nhất. Phải thực hành cho kỳ được để đạt tới ánh sáng của tâm linh.

Đây, con phải cố gắng tu nhiều hơn. Không nên làm chuyện u ơ, rước trược vào thân và mang nạn đó. Thầy cảnh cáo nhiều lần. Các con đừng có ý nơi Trời Phật. Khai sáng chính mình là chánh. Khai triển trực giác của mình là chánh. Không nên ý nơi Trời Phật. Trời Phật là chuyện của Trời Phật đã hình thành. Chúng ta noi gương mà thực hành như Ngài, từ cái khổ đi tới sự an lạc. Ở đời này có vay có trả. Đừng có nói tôi đi làm phước là đủ rồi. Thật sự sửa mình mới bớt tội. Làm phước không phải hết tội đâu vì lòng tham của con người cũng còn sờ sờ đó. Nếu con tin lời nói của Thầy thì con chỉ cố gắng tu. Có bao nhiêu đó, ráng thực hành trực giác và phát triển tâm linh, hội nhập vào thanh quang của Thượng Đế mà thực hành về Thiên Quốc. Chuyện chánh là cần tu để lo cho phần hồn. Không phải con đi làm phước mà lo cho phần hồn được. Chuyện làm phước thì tùy duyên mà giúp. Khi con tu con được thanh nhẹ tức là con sẽ làm đại phước, làm phước cho tất cả mọi người, ảnh hưởng những người kế tiếp cùng tu cùng tiến. Đó là đại phước. Con có lời nói chơn chánh, không có sai chạy, một là một, hai là hai, không vì lẽ này lẽ nọ, không vì ông lên bà xuống bày vẽ đủ chuyện. Họ đâu có trách nhiệm gì. Họ xâm chiếm trần gian một cách vô trách nhiệm. Nhiệm vụ của họ là họ phải tự phát triển, không có nghe lời đồng bóng, ông

lên bà xuống. Phải coi chừng, đừng bị gạt và tạo nạn cho chính mình mà ăn năn không kịp.

Thành thật cảm ơn những lời thăm hỏi của vợ chồng con. Thầy cũng chỉ có khuyên các con lo tu, đừng lo chuyện ngoại cảnh quá nhiều mà tạo khổ cho gia cang, không ích gì. Người tu phải có lập trường rõ rệt. Tu cho chính mình tức là thương yêu mình. Biết thương yêu mình thì biết hòa hợp với động loạn, thương yêu gia cang, thương yêu Trời Phật. Đó là mức tiến của tâm linh. Ngày đêm lo tu, nay một chút, mai một chút, để tạo thành duyên lành, tâm thân an lạc mới thật sự là người tu. Không nên chạy Đông, chạy Tây mà không có kết quả. Kết quả là kết quả cho phần hồn chớ không phải kết quả chuyện đời thị phi nói đi nói lại. Thầy ra đây làm việc mấy chục năm, không nghĩ chuyện cá nhân, nhưng mà phục vụ. Tinh thần phục vụ mọi người là phải tự tu. Nếu Thầy không có tự tu thì Thầy không có những lời mình giải ngày hôm nay gửi đến các con đâu.

Ngày đêm Thầy chỉ lo tu vì thương tất cả mọi người. Thầy phải ảnh hưởng và hy sinh tất cả, sửa mình để tiến hóa chứ không bao giờ thụt lùi được. Còn việc đi Thái Lan thì tùy phương tiện và có khả năng thì đi, không thôi ở nhà lo tu cũng đủ rồi, không cần lưu luyến chuyện Thái Lan. Đại Hội ở Thái Lan là dịp cho mọi người tu thành tâm. Tu học thành tâm phát triển đầy đủ thì Bê Trên sẽ chuyển cho có đầy đủ điều kiện để tương ngộ. Cố gắng tu, giải nghiệp là Thầy mừng. Tu cho chính con. Khi con có khả năng con mới đi đây đi đó cứu độ cho quần sanh. Còn con không có khả năng không có cứu được ai. Chính bản thân mình không độ được thì làm sao độ người khác được. Đường lối rất rõ rệt từ bao nhiêu năm nay. Thầy đã

thực hành và những người đã thực hành hội tụ ngày nay thành đại hội, chung hưởng hòa bình trong giây phút thiêng liêng của tâm linh. Con muốn đi đại hội thì con phải hành nhiều thì tự nhiên con có cơ hội đi. Ông Trời không có đui. Thượng Đế có mắt minh xét tất cả mọi người, và Phật có mắt hiểu được để tận độ mọi người. Nếu người thực hành thì tiến tới, còn không thì tự hại và đóng cửa, ôm tội tăm, sân si, không tiến được.

Chúc vợ chồng con vui tiến và tâm thân thường lạc, hướng về thanh tịnh mà tu. Sự đau đớn đau khổ của trần gian là tạm bợ mà thôi. Một thời gian rồi giải quyết, không sợ nữa. Quyết tâm hướng về Trời Phật mà hành sự thì tương lai sẽ có kết quả tốt.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

 ĐỨC QUỐC

Kính thưa Thầy,

Con tên là T, đang tu theo Pháp Lý Vô Vi được 2 tháng nay từ lúc Thiên Ca Paris. Con có thắc mắc như sau:

* Lúc nằm thở Chiếu Minh bị nặng ở ngực, hít vào không được nên con không thể tập Chiếu Minh.

* Đôi lúc con thấy tâm con phẳng lặng nhưng sao tim con đập nhanh và hồi hộp.

* Nhiều lúc khi con lái xe, con thấy hai con mắt nóng lên, con nghĩ là hỏa tam muội bốc lên là con thấy bị đở mắt.

Kính xin Thầy chỉ dạy.

Con còn trẻ, mong gặp được Thầy và con thấy rất thương Thầy. Con không muốn gì cả, chỉ muốn tu. Nhưng con không có đủ tiêu chuẩn ở lại Đức và phải về lại HN. Sau khi về HN con mong được mở thiền đường và tu tiếp. Mong Thầy cho ý kiến.

Thương kính

T

T con,

Thầy nhận được thư con, được biết con thành tâm truy tầm chơn lý. Pháp Luân Chiếu Minh con không làm được; điều đó chứng minh ruột con không khỏe. Con nên thanh lọc bộ ruột. Con có thể liên lạc anh Trí, để anh nhường lại cho con thuốc thanh lọc và phải thành tâm co lười răng kê răng niệm Phật liên tục, nhiên hậu mới giải được trược khí trong nội tâm. PLVVKHHB giúp con tự khai thác tim, gan, tỳ, phế, thận của chính con nhiên hậu luồng điển mới trụ hóa trên trung tim bộ đầu, phần hồn sẽ được thanh nhẹ và thoải mái. Tu cho chính con trước, khai thác chính con nhiên hậu thức hòa đồng mới hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Lúc ấy con sẽ xét rõ, phần hồn là vô sanh bất diệt, thực hành hướng về thanh tịnh tu tiến thì sẽ giải được nghiệp tâm lẫn nghiệp thân từ nhiều

kiếp, sẽ qui hội luồng điển của chơn tâm, hội nhập với thanh quang của đại bi thì con sẽ vui từ đời lãn đạo, nhìn đời là tạm mà thôi, cố gắng nuôi dưỡng phần hồn tiến hóa. Đó là thật sự lo cho tương lai. Con siêng năng hành pháp, khai thông lấy chính con, nhiên hậu mới mở thiển đường chung hợp với bạn đạo, và sẽ tạo được từ trường tốt, mọi người sẽ gần con và sẽ được an vui. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

TEXAS

Dallas 8/1/97

Kính thưa Đức Thầy

Chúng con bạn đạo Vô Vi Dallas/Ft Worth có đôi dòng kính thăm Đức Thầy, và xin thỉnh ý Đức Thầy về việc phát tâm của chúng con.

Nhân buổi họp bầu lại tân ban chấp hành vào ngày 7-12-96, anh em chúng con đã phát tâm để thực hiện một chương trình phát thanh VOV1 trên Đài phát thanh Radio Việt Nam tại Dallas/Ft Worth. Chương trình này được phát với chủ đề PLVVKHHBPP do HAHVVD/FW thực hiện. Chương trình được phát thanh hàng tuần, thời gian là một giờ, vào ngày chúa nhật với các đề mục như sau:

1/ Giới thiệu PLVVKHHBPP

2/ Vấn đáp về Thiển Vô Vi theo PLVVKHHBPP

a) Thiên và dưỡng sinh

b) Sức khỏe và tâm linh

3/ Bài thuyết pháp của Thầy

4/ Những bài nhạc trích trong Thiên Ca

Vậy chúng con xin trình và thỉnh ý Đức Thầy về sự phát tâm trên hầu chúng con có cơ hội phục vụ những người kế tiếp và đền đáp công ơn dạy dỗ của Đức Thầy.

Chúng con xin thành tâm cảm tạ Đức Thầy. Kính chúc Đức Thầy vui mạnh.

TM BCH HAHVV Dallas/Fort Worth

Kính thư

Lvm

M con,

Thầy vui nhận được thư con cộng với sự phát tâm của chính con muốn đưa đạo vào đời là một điều lành.

Thầy đã và đang soạn thảo cùng anh Được và chị Kiều Hòa, sẽ làm một chương trình phát thanh thống nhất, rõ rệt từ Cali và khắp các nơi. Vậy con cố gắng chờ đợi kết quả sau khi đã soạn thảo và sẽ gửi đến con đầy đủ, lúc đó con mới phát hành, vì chuyện radio không phải dễ, khởi đầu tốt sẽ kết quả tốt. Khi phát thanh rồi, không thể sửa chữa, phải tiến tới tinh thần phục vụ tới cùng. Cám ơn sự đóng góp của con và các bạn đạo tại Dallas. Chúc các con tu hành tinh tấn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

VIỆT NAM

PT ngày 30 tháng 7 năm 1996

Kính thưa Thầy,

Con là HH, cùng quý chị em bạn đạo Long Thành, Đồng Nai, Sông Bé cùng thực hiện một tháng của khóa Sống Chung Tu Học lần đầu tiên tại Việt Nam.

Thưa Thầy, được biết sự lợi ích của việc sống chung giữa bạn đạo với nhau, quý anh chị bạn đạo có thành ý mở khóa Sống Chung tại nhà con ở PT. Thật là điều bất ngờ lớn với con. Con vô cùng lo lắng.

Kính thưa Thầy, chỗ con đang ở, bản thân con chưa có giấy tạm trú. Con cố định tâm, con nghĩ ra đây là ý của Thầy, thì sự lo lắng tan dần trong ý của con. Kính thưa Thầy, về mặt hữu vi, thì có lảng giềng ủng hộ. Về mặt tinh thần, thì gồm có quý anh TN, VCT, anh C, anh N, anh NC, anh chị BL, anh Đ, chị H và quý bạn đạo khác tích cực đến viếng thăm cùng nhau tham thiền vào buổi trưa trong bầu không khí thật là ấm áp.

Kính thưa Thầy, khóa học kết quả rất là mỹ mãn vào ngày 29-07-96. Kính xin Thầy cho con lời dạy ở khóa sau.

Thưa Thầy, giờ đây con mới biết sự cộng diễn chung thiền thật là quan trọng. Riêng con nhận thấy sự công phu vượt bậc con không ngờ được. Chúng con nguyện

nghe lời Thầy dạy, cố gắng hành pháp, tu sửa nhiều hơn để được gần Thầy.

Chúng con đồng tâm đánh lễ Thầy.

Thay mặt,
HH

HH con,

Thầy vui nhận được thư con bằng lòng sống trong nhịp sống chung hòa bình hướng về tinh thần phục vụ của Thượng Đế mà hành sự. Đó là điều cần thiết trong giai đoạn này. Tu để hiểu mình và hiểu sự ban ơn dồi dào của Thượng Đế trong giai đoạn thiên cơ biến chuyển này.

Bằng lòng nhịn nhục, thực hành PLVVKHHBPP tự khai mở tâm thức và dâng hiến hạnh đức cho Chư Phật, hành triễn hướng tâm về Thượng Đế, tức là mọi hành giả tại mặt đất sẽ có cơ hội thoát nạn khi còn nghiệp sát. Vì vậy khắp các nơi trên thế giới biết được Vô Vi thì sẽ có cuộc sống chung tương ngộ pháp mẫu trong tâm thức. Đêm đêm chúng ta lo hành tu thì chắc chắn chúng ta sẽ có cơ hội hội nhập với thanh quang của Thượng Đế, xây dựng tinh thần phục vụ cho chung. Thế gian mang nạn vì không biết thực hiện khí giới tình thương và đạo đức mà thôi. Ngày nay hành giả Vô Vi thành tâm tu tiến, sẽ đem khí giới tình thương và đạo đức hỗ trợ cho nhân dân.

Chúng con nên hướng về thanh tịnh để rõ tinh thần phục vụ của Thượng Đế đối với quần sanh là vô cùng tốt đẹp. Chúc các con vui tiến.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

 VIẾT NAM

X, ngày 1 tháng 10 năm 1996

Thưa Thầy kính yêu,

Trước hết con kính thăm Thầy nhiều sức khỏe, sau đây con làm phiền Thầy một việc vì con còn ngu muội quá. Mặc dù con rất cố gắng tu học để được gặp Thầy trong Vô Vi (như theo lời Thầy dạy trong băng) nhưng vì nghiệp nặng nên qua 15 năm tu học mà con chưa đạt được sở nguyện, nên hôm nay con mới phải làm bận lòng Thầy, xin Thầy tha thứ cho con. Thật sự chỉ có mấy năm sau này con mới có duyên may gặp được bạn bè trao cho bài vở và băng đạo của Thầy để con học hỏi, nên mới có tiến triển chút ít, chứ 10 năm trước con chỉ có thiền mỗi đêm theo sách, ngoài ra không biết thêm gì khác. Ban ngày thì nặng nghiệp gia đình. Từ năm 1992 con gặp được chú SL và các bạn đạo nên con hiểu thêm chút ít. Từ ngày con nghe băng giảng của Thầy con cố gắng công phu liên tục để ảnh hưởng những người xung quanh, thì đến 1993 chồng con đã tu theo con. Hiện giờ vợ chồng con dứt khoát tu học không dám bê trễ.

Con có 6 đứa con (3 trai, 3 gái). Chúng nó đều lớn cả. Hai đứa con gái lớn có gia đình ở riêng. Đứa gái lớn, 37 tuổi, cũng tu theo con. Tụi con chỉ có miếng đất Tổ Tiên để lại, không có gia sản gì khác. Mấy đứa con thì làm đủ sống, còn 3 đứa chưa có việc làm. Do đó, tụi con định bán mảnh đất này để cho 2 đứa con trai để tụi nó có thể ra riêng (một đứa có vợ) và chia cho 3 đứa con gái. Tụi con chỉ ở với thằng Út vì nó có hiếu và ngoan nữa. Nhưng khi xuống hỏi chú SL thì chú khuyên không nên bán mà chỉ lo tu cho thanh nhẹ để độ cho tụi nó. Vợ chồng con cũng đồng ý nghe chú Sáu. Nhưng mấy đứa con rất muốn tụi con bán để chia phần. Riêng thằng Út cũng muốn 2 anh nó ở riêng để nó phụng dưỡng vợ chồng con thôi vì mấy năm nay nó làm được bao nhiêu tiền đều bù đắp cho gia đình hết. Do đó nó không muốn ở chung để lo cho cả nhà. Như vậy cũng bất công cho thằng Út. Bây giờ con không biết tính sao cho ổn để con an tâm tu, cứ bị động hoài về chuyện này. Con kính Thầy giúp con giải quyết việc này để con an tâm tu.

Sẵn dịp con xin Thầy cho con rõ có phải mỗi sáng uống 49 hột đậu đen để trị thấp khớp và súc ruột (theo lời chị Sương ở Pháp về nói) để con chỉ cho người khác uống. Con đang bị gan nhiễm mỡ, mong Thầy chỉ giúp con phương thuốc trị dứt bệnh này. Hiện con rất muốn súc ruột nhưng không có cách nào, còn nhịn ăn thì con đã làm và bị yếu bao tử nên không dám làm nữa.

Con nghe lời Thầy ngoài giờ thiền ban đêm mỗi sáng con soi hồn rồi làm Pháp Luân Thường Chuyển, trưa thì có khi có khi không; pháp Chiếu Minh thì 1 hay 2 lần mỗi ngày và ăn chay hơn 15 năm nay, như vậy có được không Thầy? Kính xin Thầy chỉ giáo cho con được tiến bộ thêm.

Con cố gắng nhiều mà sao con chẳng thấy tới đâu. Con không dám chán nản. Con nghĩ chắc nghiệp con nặng quá nên con thấy còn thua con rùa, con buồn lắm. Kính xin Thầy cho con biết con có được Thầy chứng cho tam liễu chưa để con được an ủi phần nào. Hiện đầu con lồm xuống nhiều chỗ mà chưa có ánh sáng. Con rất mong được 1 tấm ảnh của Thầy như Thầy đã gửi tặng cô Bạch.

Con cầu xin Đức Cha ban phúc cho Thầy được an khang trường thọ và vui khỏe để cứu độ quần sanh.

Con,
TTL

Amphion, ngày 30 tháng 10 năm 1996

TTL con,

Vui nhận được thơ con đề ngày 1 tháng 10 năm 1996, vui được biết con vẫn khỏe mạnh hướng tâm tu tiến, nhưng nghiệp lực đã lôi cuốn vì lòng tham dục của chính con quá độ, đà làm cho trì trệ và chậm tiến.

Con biết Thầy đang sống ở hải ngoại và viết thơ thăm hỏi sức khỏe của Thầy. Thầy rất cảm ơn lòng thành thật của các con. Con ơi, đời này không phải riêng con, tất cả mọi người trên mặt đất đã và đang thực hiện hành trình tham dục tại thế gian. Người để ra người rất đông. Người càng ngày càng đông càng sân si, tranh chấp lẫn nhau, quên lối về, giành đất đai nhưng mà không có tiến hóa nổi, đau

khổ, nhìn nhau trong thảm lệ mà thôi. Mảnh đất chúng ta đang sống đã trải qua bao nhiêu kỳ đau khổ từ tâm lẫn thân. Lúc nào cũng bất ổn vì sự tranh chấp vô lý của ngoại cảnh mà không tự hiểu nội tâm của chính mình.

Giáng lâm xuống thế gian là cõi tạm, học hỏi và tiến hóa. Học những gì? Học sự nhịn nhục. Mọi người đều có gia đình, có chồng con, phải nhịn nhục mới tiến hóa. Nhịn cũng phải chịu nhục mới thức tâm, mới thấy thanh tịnh là quý báu. Thanh tịnh là cần thiết cho cuộc sống. Do đó, con chọn một con đường tu để ước mong chuyện gì? Ước mong có sự thanh tịnh. Do đó con phải giải bỏ tất cả những chuyện đời không cần thiết của con. Sự kích động và phản động là của Thượng Đế đã an bài để kích động và phản động cho phần hồn thức tâm để trở về với Thiên Quốc, nguồn cội, chớ không phải dạy con phải học những sự kích động hơn thua với ngoại cảnh.

Thiên địa nhơn, Trời Đất Người - con là người gom gọn của Trời Đất, do tứ giả hợp thành, nước lửa gió đất hợp thành cơ thể của con. Phần hồn con là chủ đang sử dụng sự sáng suốt để điều khiển thể xác tìm đường tu. Nhưng mà vì thể xác bị chạy theo sự kích động và phản động, quên sự thanh tịnh sẵn có của chính mình. Con nay có duyên lành thực thi Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để xây dựng tâm lẫn thân trong chu trình tiến hóa là điều quý báu nhất. Con nhìn qua hành động của Thầy thì thấy Thầy khi ở quê nhà ra đi cho đến nay vẫn lo tu thực hành và ảnh hưởng mọi người kế tiếp. Nhờ đó ngày hôm nay con mới có duyên lành thọ hưởng với Thầy đôi lời về duyên nghiệp của con. Chỉ có cái pháp thực hành đứng đắn: Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển cho nhiều để lấy nguyên khí của Trời Đất. Soi Hồn cho đứng

đần để khí tinh trụ trên óc, hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì phần hồn sẽ có cơ hội tiến hóa đi lên. Ai sẽ cho con điều đó? Chính con hành mới có, dừng hành thì phải buông bỏ chuyện đời. Đời là tạm, lo chuyện đâu đâu mà không lo chuyện của chính mình. Bây giờ con làm những chuyện cần thiết thay vì những chuyện không cần thiết là giúp con. Con đã dần thân ăn chay mười mấy năm mà không có kết quả. Không phải ăn chay là thành Phật. Ăn chay mà ăn cho đúng đường, ăn cơm cho ấm bụng để tu tiến, chứ không phải vì tham ăn, dành ăn thì không có tiến. Chúng ta có chút đỉnh sống để hiểu mình, hiểu Trời Phật, hiểu nguyên lý của sự sống. Nếu muốn được sự hiểu đó thì phải thanh tịnh, cương quyết tu thiền nhiều. Ngày đêm lo sửa mình, chính ta sai, chẳng có ai sai thì mới cứu được mình, không than thở. Tâm làm thân chịu. Từ tiền kiếp đến bây giờ con làm sai quá nhiều thì nghiệp lực nó tới với con thì con phải chấp nhận. Nghiệp lực là con cái của con. Con cứ hành pháp để pháp lực càng ngày càng mạnh thì nghiệp lực sẽ tiêu tan. Thế gian này không có người nào có thể cho con cái gì hết. Chính con hành con mới tiến. Đức Thích Ca cũng vậy. Nhà vua không có cho Ngài cái gì vì Ngài không nhận tiền bạc, địa vị. Ngài chỉ nhận cái gì của chính Ngài - đó là nguyên khí của Trời Đất mà Ngài đã tự khai sáng cho thể xác. Ngài đã làm một việc cho tất cả mọi việc ở tương lai. Vì con thành đạo thì mọi người sẽ noi gương con để hành tiến. Cho nên chúng ta tu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là làm đại sự, không phải làm tiểu sự. Thức giác khai sáng mới thật sự là sáng. Thực hành pháp lý sẽ mở trực giác, niệm Phật là đem lại sự quân bình của tâm

thức. Làm những việc đúng đắn xây dựng, không có đi theo đường lối phá hoại.

Hiện tại con muốn súc ruột thì con đã hiểu nguyên lý vì sao chúng ta phải súc ruột chưa? Bộ ruột chúng ta sáu lần cao hơn thể xác, chứa chất một ngày ba buổi ăn, có bao nhiêu công chuyện. Mỗi ngày con ăn, đem vào thể xác, ứ đọng máu huyết không lưu thông sanh bệnh. Khi người tu đứng mãnh lên trời thì Quan Âm cũng phải cắt ruột, thì chúng ta mới được ở cõi trời. Thanh sạch nhẹ nhàng mới ở cõi trời được. Nếu con muốn súc ruột thì hiện tại cũng có thuốc của Mỹ chế, cần uống thôi mà không cần súc ruột cũng khỏe mạnh. Một lần mua có thể uống trong một tháng mới xong. Sau đó con người sẽ trẻ lại, vui vẻ, thiền lâu, nội tâm tư tưởng tốt, không nghĩ xấu cho bất cứ một ai. Gia cang của con là Trời Đất, con phải thực hành trong thanh tịnh mới giải quyết được sự trở ngại của gia cang từ nay sắp tới. Cương quyết tu đi. Nếu có cơ hội con muốn uống thuốc thanh lọc thì phải có tiền mua thuốc của Mỹ về nhà để tự uống một tháng thì con sẽ khỏe ra. Nếu có dịp thì con viết thư liên lạc với chị Tôn Nữ Hoàng Vinh đi theo Thầy đã giúp nhiều người tự thanh lọc qua thuốc men theo phương pháp của Mỹ. Nếu có dịp con viết thư liên lạc với chị Vinh, hỏi xem giá tiền thuốc bao nhiêu để chị Vinh gửi thuốc phục vụ cho con. Những gì Thầy nói cho con nghe là miễn phí, những gì chị Vinh làm là miễn phí nhưng mà xã hội họ cung ứng vật liệu cho mình cần có tiền, chứ không có thể miễn phí cho chúng ta được. Tinh thần miễn phí chỉ có ở nơi người thực hành Vô Vi. Thầy thấy ai cũng có nhiều bệnh hoạn; hữu tâm vô lực. Thầy thấy Thầy biết nhưng Thầy không có tiền để giúp đỡ tụi con nhiều. Khi chúng con có một

*chút đỉnh khả năng nên ngừa bệnh hơn là để bệnh hoạn xảy ra, thì sẽ không thể cứu được. Nhiều người đã bị rồi.
Thầy vẫn tắt ít lời, chúc con và gia đình vui khỏe.*

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

PHÁP

Toulouse, ngày 21 tháng 11 năm 1996

Đức Phật Thầy kính thương,

Con được biết Đức Phật Thầy vẫn còn tại Pháp, con xin kính lời vấn an Đức Phật Thầy và sau là con xin Đức Phật Thầy cho con một lời dạy để đầu óc con được sáng suốt mà chọn con đường con phải làm cho đúng.

Câu chuyện đời rất dài dòng con chỉ xin tóm gọn như sau: Khi ba con mất có để lại khá nhiều đất đai ở X và một villa để làm nhà thờ cho dòng họ Phạm. Tất cả đất đều được chia cho 13 người con, còn ngôi nhà villa thì làm nhà thờ là của chung. Năm 75, VN đổi chủ, mẹ con không xuất ngoại chính phủ không chiếm cái nhà, chỉ chiếm hết đất, trừ một số đất của chị Năm vì chỉ là cụt cán bộ ở Bắc chạy vô Trung. Mười chín năm qua không có gì thay đổi. Nhưng hai năm nay giá nhà rất đắt. Căn nhà trị giá 250 lượng vàng. Chị Năm và chị Sáu (A) muốn bán hoặc cho thuê căn nhà đó. Tất cả anh em chúng con bảy người đều không đồng ý. Sáu tháng trước đây vợ chồng chị Năm dọn vô Saigon ở với các con, cho

nên căn nhà bỏ trống nhờ người ngoài trông coi, và cũng nhắn với chúng con rằng sẽ trả nhà lại cho anh con (trưởng nam). Nhưng khi anh con và em út ở Ý về nhận nhà thì họ tránh mặt và không muốn trả.

Lý do con trình lên Đức Phật Thầy cho con được về VN sau Tết cùng em út của con, nó sẽ là người đài thọ hết chuyến đi này. Sau khi mọi việc xong con sẽ trở qua Úc, nhưng lộ trình con đi không trúng được hai cái đại hội Thái Lan và Úc, âu cũng là số phận của con. Từ lâu con tưởng tránh được vụ này vì nếu nhà này của riêng con thì con xin biểu cho ai muốn nhận, vì hoàn cảnh đất nước và bây giờ hiểu đạo rồi thì con không muốn gì hơn là sự tu học. Và kết quả là con có một điểm sáng, bản thể con được thông và luồng thanh điển luôn trụ ở bộ đầu. Đức Phật Thầy đã dạy dỗ cho con nên người trong điển giới của Vô Vi, con đâu còn ham muốn gì ở cõi đời này nữa vì cái mà con có đây, chưa chắc các nhà triệu phú ở trần gian có được, nếu quý vị đó không tu đúng đường. Con biết chắc chắn là nếu con về lúc này là con bị mất điển rất nhiều, con không muốn mất của báu đó. Nếu phước con được như vậy thì con xin Đức Phật Thầy chuyển ý cho chị Năm của con giao trả lại căn nhà cho anh con. Con xin muôn vàn cảm tạ Đức Phật Thầy. Còn trường hợp con phải bị về VN thì con cúi xin Đức Thầy dạy cho con phải làm sao để bảo vệ luồng điển của con. Con đi đây mà lòng con không ham muốn, chứ không phải như năm 1982 mà Đức Phật Thầy cho con tháp tùng theo phái đoàn cùng Đức Thầy đi HongKong rồi đi Macau. Con nghĩ lại những chuỗi ngày đó, ôi thật là vui sướng, hồn con trẻ ra như đứa con nít vậy.

Tuy xác con không được gần Đức Phật Thầy nhưng hằng đêm con vẫn được Người chiếu luồng điện tuyệt đẹp đến cho con. Có lúc ban ngày bộ mặt con và hai tai con bùng ầm và đỏ hồng, con liền bỏ hết việc đang làm và ngồi thiền. Con cảm nhận tất cả hạnh phúc lớn lao mà Người đã ban cho con vì vậy con không muốn mất cái của quý báu này. Nếu Đức Phật Thầy không độ cho con tu thì ngày nay con không hưởng được những giây phút thần tiên này mà có bạc tỷ cũng không mua được. Con cũng thấu hiểu một khi con đã có đô la của Ông Trời, thì đô la giấy dưới trần gian con khó lòng mà có, vì cái luật bù trừ, cho nên không có buồn; việc gì rồi cũng qua hết như Đức Phật Thầy dạy.

Thư đã quá dài, con kính lời thăm Bà Tám cùng em Tuyết và kính chúc Đức Phật Thầy cùng toàn gia an lạc. Con thương Đức Phật Thầy nhiều.

Con,
XH

Paris, ngày 25 tháng 11 năm 1996

XH

Thầy vui nhận được thư con. Như con đã kể trong thư thì đời đạo con đã hiểu. Nhờ nhân quả và nhồi quả con thức tâm lần lần, lo chuyện tu tiến. Con đã ca tụng phần hồn là trên hết mà tỷ phú cũng không tìm được chính họ.

Ngày hôm nay con có cơ hội tìm chính con rồi con đi tìm thêm đất cát để làm gì? Đồng tiền không giúp con tiến hóa được. Nói về luật nhân quả của ba con, nói người sống hiện tại thương người quá khứ để làm điều gì? Có nhân có quả. Hôm nay con tu, con hiểu luật nhân quả thì nên giữ luật nhân quả mà tiến, thì có về quê nhà đi nữa cũng không bị lôi cuốn bởi trước mắt của những người nuôi dưỡng lòng tham, chia sớt tài sản của người quá khứ. Tài sản cuối cùng là thể xác của con được gom gọn từ tứ đại hợp thành: nước, lửa, gió, đất, có đầy đủ bên trong. Con là người biết tu biết giữ đất đai, biết giữ tổ tiên, biết giữ tình thương của nhân loại và Trời Phật. Đó là đúng đường nhất. Còn thế gian tranh chấp để dành của, sân si, lý luận trong cái mờ ảo, khờ khạo chưa thức tâm. Chúng ta không nên nhúng tay vào đó, không có lợi lộc mà chỉ có tiêu hao từ trường tu hành của chính mình.

Về VN vì tham, không đem lợi ích gì cho mình và cũng không đem được lợi ích cho người khác, vì người ở VN đang phát triển ham muốn giàu có để trở nên đại triệu phú. Dân chỉ khổ thêm mà thôi, tranh giành vì đồng tiền. Trước kia chạy theo khí giới, bây giờ chạy theo đồng tiền; đó là hai đường lối sai lạc. Bây giờ con tu, con thức tâm quân bình thì con có thể cứu cả hai. Càng ngày từ trường con càng phát triển, từ quang con càng phát triển là con chỉ nuôi dưỡng tâm cứu độ mọi người trong thanh tịnh, không cần lý luận. Hữu xạ tự nhiên hương, tới đâu cũng có người quý con; và con là ánh sáng của gia cang ở tương lai nếu con chịu tu và không hướng tâm về tiền bạc nữa. Từ hồi nào giờ con mãi hướng tâm về tiền bạc nên con khổ mãi, con đâu có tiến. Ngày nào cũng lãng xãng

làm việc là vì tiền, mà không vì mình, cho nên khổ tới ngày hôm nay.

Ngày hôm nay con nắm được pháp lý và con hiểu, hành. Biết hành là biết được thanh quang điển lành, là chánh gốc. Luồng điển cái của vũ trụ có thể cứu giúp con bất cứ lúc nào. Con trì chí hướng tâm về trung tâm sinh lực mà tu thì không bị đạo pháp nào phỉnh phờ con, và không bị vật chất nào lôi cuốn con được hết. Trì tâm lo tu. Em con muốn tiền, muốn gia tài, muốn làm cái hiểu giả thì cứ làm. Còn con làm cái hiểu thật tâm là cứu con, cứu cha mẹ, cứu cả gia đình, cứu huyền thất tổ. Điều đó là điều chánh. Nhân quần rất ao ước mà chưa đi được, chưa đạt được vì không biết cách đi. Con ngày nay biết đường đi, biết giải tỏa được một phần lớn trong nội tâm. Vậy con không nên tái phạm nữa, không nên nuôi dưỡng lòng tham nữa, dứt khoát mới là người tu. Nếu mà thiếu dứt khoát không phải là người tu.

Con cứ đem tâm hiểu lo cho đời mà đạo thì không lo làm. Hiểu đạo cứu đời thì nên làm, thực hành cho tới cùng. Cái tài sản cuối cùng của Thượng Đế cho con, giữa trời đất người, con là đại diện Thượng Đế để làm việc, thực hành, tận độ quần sanh từ đây cho tới tương lai. Nếu con không nuôi dưỡng tinh thần đó, con sẽ mất mát một tài sản của Thượng Đế đã ân ban. Cơ hội cuối cùng này chúng ta có tâm xác mà không quân bình, tương lai phần hồn sẽ làm trùng đế, chớ không làm được việc gì. Con nhìn xem trùng đế, nó cũng có gia cang, có sinh hoạt, có cuộc sống của nó, nhưng mà thiếu thốn mọi mặt, đó là địa ngục đó con. Hiểu được luồng điển, biết sống điển giới thì phải giữ điển mà sống. Người thế gian biết sống với dưỡng khí thì cất nhà cũng phải có cửa sổ đầy đủ để

dưỡng khí ra vô, mới có cuộc sống bình an nội tâm. Đạo cũng vậy, chúng ta được rút bộ đầu là luồng điện đang xây dựng và đưa chúng ta về Thiên Quốc, thành tâm mà vui mừng hành tiến những gì mà con đã đạt được, thay vì nghe lời người đời lời cuốn con là con khổ. Con chưa đủ khả năng hóa giải mọi người. Nên cố công đi một chút nữa thì con sẽ đến. Đó là sự sáng suốt mà con đã tìm được cho chính con. Con thấy nguyên lý của Trời Đất là cần hành để tiến. Qua VN cũng không làm gì, cỡi âm đang vận hành, con thấy không? Bày cúng quảy đủ chuyện hết, tức là cỡi âm đang vận hành, xâm chiếm khối óc của người VN từ nhiều năm từ hồi Pháp thuộc tới bây giờ, nay còn tiếp tục cúng quảy nữa thì cũng như vậy mà thôi. Mất nước là mất đất, mất đai cũng không sao. Nhưng mà mất phần hồn là nguy hiểm lắm. Bây giờ tình trạng đi tới mất phần hồn, từ cán bộ cho tới nhân dân, cúi đầu là lạy cỡi âm, họ bị lệ thuộc không làm được cái chuyện gì, không khai triển được trực giác của chính họ thì làm sao mà họ hiểu được nguyên lý của Trời Đất.

Khoa học huyền bí là gì? Khai triển trực giác sẽ cảm thức được khoa học huyền bí và sự lớn rộng của Thượng Đế đã và đang ân ban. Người đời ỷ lại, tham lam, cầu xin, cúng bái, tự gạt, làm suy yếu thần kinh của chính mình. Cho nên nhân dân VN cũng đang khổ và sẽ khổ nữa; từ người ngu xuẩn xưng danh cũng chủ trương xâm chiếm, rồi cỡi âm xưng danh cha mẹ cũng để xâm chiếm, làm cho phần hồn con người cuối cùng đến khi chết không còn được bao nhiêu, tiêu tan hết, mất hết đi. Con nên hiểu để vững lòng tin mà dứt khoát vì con không thể sống đời ở đây để con giữ nhà tổ để làm gì? Nhà đó không phải nhà của con. Cái xác của con đây, khối óc

của con là nhà tổ có thể phát triển vô cùng. Phải tu để phát triển khối óc của chính mình thì mình có nơi trú ngụ ở tương lai cho phần hồn được an nhiên tự tại.

Thầy là người tu, con hỏi đến Thầy là Thầy chỉ con đường rớt ráo để đi đến tự cứu, chứ Thầy không thể chỉ con đường tham lam, lường gạt, rớt cuộc không có đi đến đâu. Nếu con có nghe lời Thầy thì con nên dứt khoát. Thầy cũng có nhà tổ, có đủ thứ, cũng có tiền bạc, nhưng mà Thầy đâu có nghĩ tới vấn đề đó đâu. Thầy chỉ biết cái tâm và thân Thầy là quan trọng. Cái xác của Thầy do sự siêu nhiên cấu trúc và con cũng vậy; khối óc của con tinh vi vô cùng, chẳng chịt vô cùng mà con không thanh tịnh thì con làm gì khai thác nó được. Một tài sản cuối cùng trong đời con là thể xác này, nếu không bình tâm lo tu học, khai thác là sẽ mất tất cả, vì con có ôm được bạc tỷ đi nữa, rớt cuộc cũng chỉ có tiêu như trùng đế mà thôi, không làm gì được. Thầy chỉ có bao nhiêu lời. Cám ơn những lời thăm hỏi của con và chúc con vạn sự thanh tịnh tiến hóa.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Hội Ái Hữu Vô Vi Bắc California
Ấn Tống và Kính Biểu

Printed for Free Distribution / Not For Sale